Sfântul apostol Iacov (fiul lui Alfeu)

(s.v. 9 octombrie / s.n. 22 octombrie)

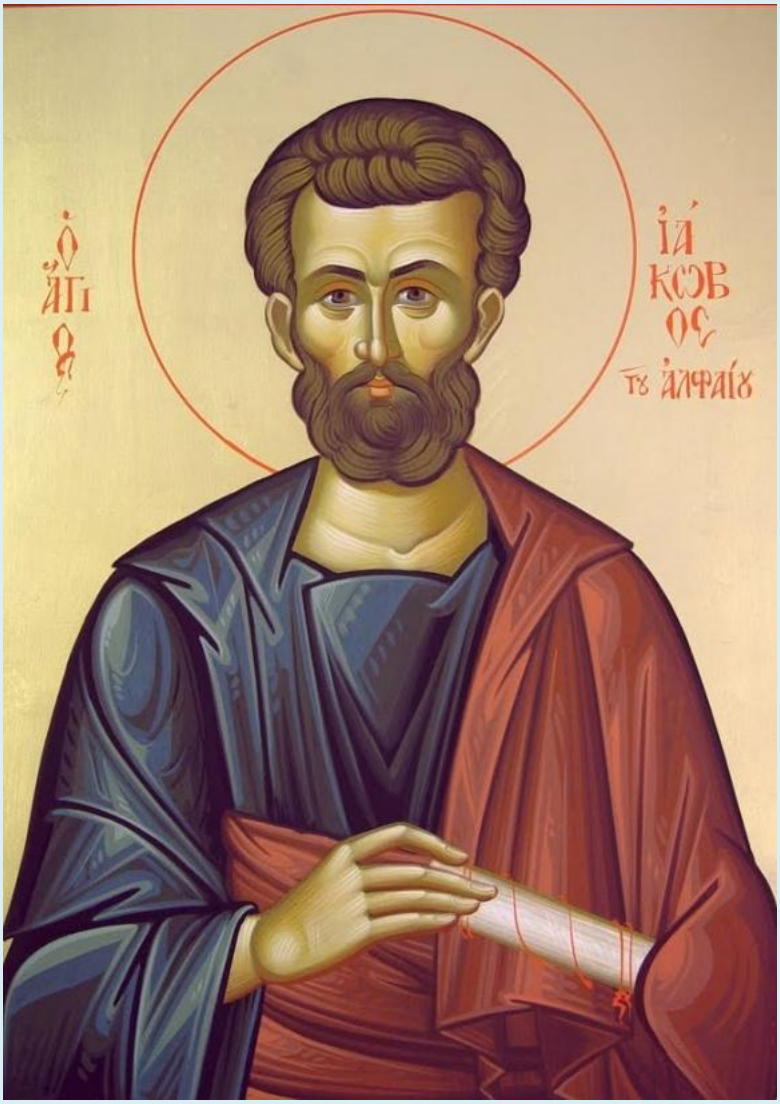

Materiale despre Sfântul apostol Iacov (fiul lui Alfeu):

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%20ap.%20Iacov,%20Alfeu%20(9%20oct)

https://archive.org/details/@steaemy?query=apostol+Iacov+Alfeu

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Alfeu

****

Sfântul apostol Iacov al lui Alfeu a fost unul dintre cei 12 apostoli chemaţi de Mântuitorul Iisus Hristos la propovăduirea Evangheliei în toată lumea. El era fratele Sfântului evanghelist Matei. Iacov a propovăduit în sudul Palestinei şi în Egipt, fiind numit de credincioşii de aici „dumnezeiască sămânţă“. A suferit

moarte martirică, prin răstignire. Biserica îl prăznuieşte pe Sfântul apostol Iacov la 9 octombrie şi apoi pe 30 iunie, la Soborul celor doisprezece Sfinţi apostoli.

Index

În această lună (octombrie), ziua a noua - Sfântul apostol Iacov al lui Alfeu. Şi pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Andronic şi a soţiei lui Atanasia (Minei) 5
Canon de rugăciune către Sfântul apostol Iacob al lui Alfeu 28
Paraclisul Sfântului apostol Iacob al lui Alfeu 36
Vieţile Sfinţilor - Pomenirea Sfântului apostol Iacob al lui Alfeu 48
Sinaxar din 9 octombrie 50
Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul apostol Iacov al lui Alfeu; Sfinţii cuvioşi Andronic şi Atanasia 57
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul apostol Iacov al lui Alfeu; Sfântul cuvios Andronic și Atanasia, soția sa 59
Proloagele din 9 octombrie 61
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului apostol Iacov 68
Cântare de laudă la Sfântul apostol Iacov 69
Cântările Ortodoxiei: Sfântul apostol Iacob al lui Alfeu, icoană a Raiului 71
Viaţa şi pătimirile Sfântului apostol Iacov, fiul lui Alfeu a cărui pomenire Sfânta Biserică o sărbătoreşte pe 9 octombrie 73
Pr. Ciprian Florin Apetrei - Viaţa şi activitatea Sfântului Iacov al lui Alfeu, în filele Scripturii 75
Sfinţii apostolii – Stâlpii credinţei 78
orthodoxwiki - Apostolul Iacov (fiul lui Alfeu) 83
Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Esfigmenu 85
Icoane 87

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

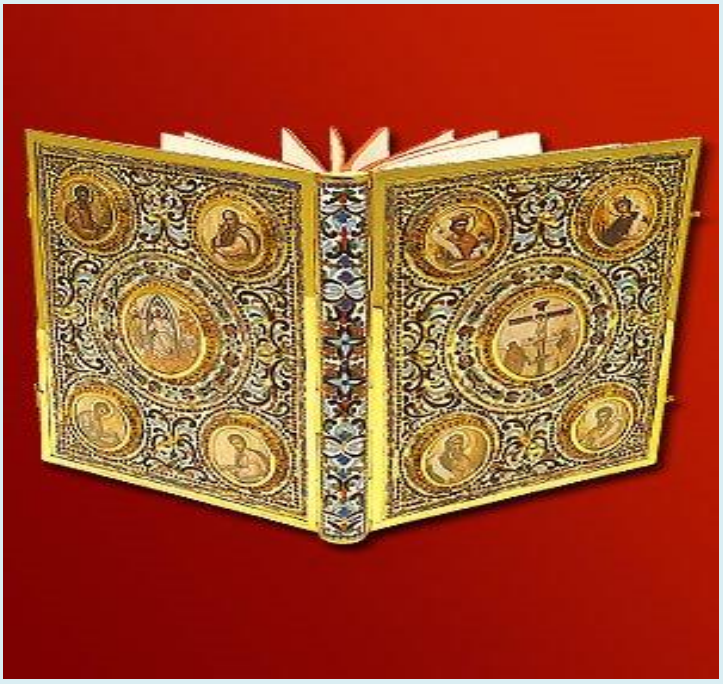

Matei 9, 36-38; 10, 1-8

În vremea aceea
36. Şi văzând mulţimile, I s-a făcut milă de ele că erau necăjite şi rătăcite ca nişte oi care n-au păstor.
37. Atunci a zis ucenicilor Lui: Secerişul e mult, dar lucrătorii sunt puţini.
38. Rugaţi, deci, pe Domnul secerişului, ca să scoată lucrători la secerişul Său.

1. Chemând la Sine pe cei doisprezece ucenici ai Săi, le-a dat lor putere asupra duhurilor celor necurate, ca să le scoată şi să tămăduiască orice boală şi orice neputinţă.

2. Numele celor doisprezece apostoli sunt acestea: Întâi Simon, cel numit Petru şi Andrei, fratele lui; Iacov al lui Zevedeu şi Ioan fratele lui;
3. Filip şi Vartolomeu, Toma şi Matei vameşul, Iacov al lui Alfeu şi Levi ce se zice Tadeu;
4. Simon Cananeul şi Iuda Iscarioteanul, cel care L-a vândut.
5. Pe aceşti doisprezece i-a trimis Iisus, poruncindu-le lor şi zicând: În calea păgânilor să nu mergeţi şi în vreo cetate de samarineni să nu intraţi;
6. Ci mai degrabă mergeţi către oile cele pierdute ale casei lui Israel.
7. Şi mergând, propovăduiţi, zicând: S-a apropiat Împărăţia Cerurilor.
8. Tămăduiţi pe cei neputincioşi, înviaţi pe cei morţi, curăţiţi pe cei leproşi, pe demoni scoateţi-i; în dar aţi luat, în dar să daţi.

Apostol

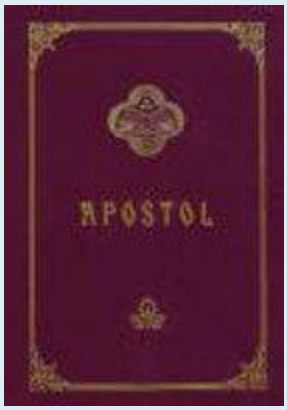

Epistola către Evrei a Sfântului apostol Pavel

Evrei 9, 1-7

Fraţilor,
1. Deci şi cel dintâi (Aşezământ) avea orânduieli pentru slujba dumnezeiască şi un altar pământesc,
2. Căci s-a pregătit cortul mărturiei. În el se aflau, mai întâi, sfeşnicul şi masa şi pâinile punerii înainte; partea aceasta se numeşte Sfânta.
3. Apoi, după catapeteasma a doua, era cortul numit Sfânta Sfintelor,
4. Având altarul tămâierii de aur şi chivotul Aşezământului ferecat peste tot cu aur, în care era năstrapa de aur, care avea mana, era toiagul lui Aaron ce odrăslise şi tablele Legii.
5. Deasupra chivotului erau heruvimii slavei, care umbreau altarul împăcării; despre acestea nu putem acum să vorbim cu de-amănuntul.
6. Astfel fiind întocmite aceste încăperi, preoţii intrau totdeauna în cortul cel dintâi, săvârşind slujbele dumnezeieşti;
7. În cel de-al doilea însă numai arhiereul, o dată pe an şi nu fără de sânge, pe care îl aducea pentru sine însuşi şi pentru greşealele poporului.

În această lună (octombrie), ziua a noua - Sfântul apostol Iacov al lui Alfeu. Şi pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Andronic şi a soţiei lui Atanasia (Minei)

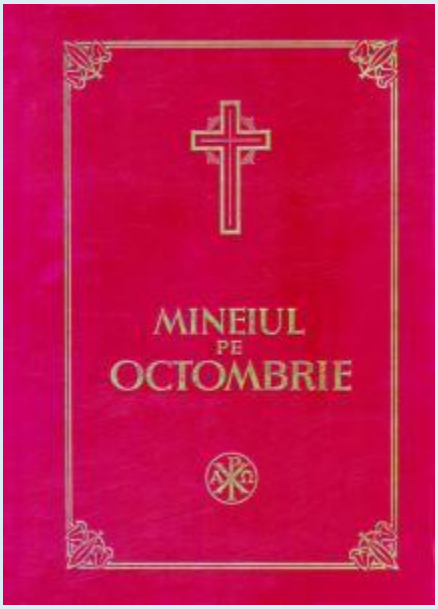

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., Stihirile pe 6, trei ale apostolului, şi trei ale sfinţilor.

Stihirile apostolului, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Cu trestia harului, ai tras pe oameni dintru adâncul deşertăciunii, cel ce eşti vrednic de minune Iacove, plecându-te voinţelor Învăţătorului celui ce a luminat întru totul mintea ta, şi apostol şi cinstit de Dumnezeu grăitor te-a arătat, fericite, Dumnezeirii Lui celei necuprinse.

Strălucirea Duhului peste tine s-a pogorât în vedere de foc, şi te-a făcut, fericite, dumnezeiesc lăcaş, care degrab izgoneşti negura nedumnezeirii, şi lumea luminezi cu strălucirea întru-tot înţeleptelor tale cuvinte; grăitorule de taine, podoaba apostolilor, însuţi văzătorule al lui Hristos, Iacove.

Cu strălucirile propovăduirii pe cei ce dormeau întru întunericul necunoştinţei, i-ai luminat, şi i-ai arătat o Iacove fii prin credinţă Stăpânului şi Dumnezeu; a cărui pătimire şi moarte ai râvnit; şi măririi te-ai făcut moştenitor ca un înţelept, de Dumnezeu grăitor, şi ca un ucenic adevărat.

Alte **Stihiri** ale cuvioşilor, glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea punându-şi...

Părăsind toată tirania vieţii şi urând avuţia, şi din dezmierdarea cea trecătoare schimbându-vă, aţi ridicat Crucea ca un jug dumnezeiesc şi aţi urmat lui Hristos, trecând minunat la verdeaţa cea cerească; în care veselindu-vă dimpreună, aduceţi-vă aminte şi de noi care cu credinţă ne aducem aminte de voi, şi cu iubire şi cucernicie, săvârşim sfântă şi cinstită pomenirea voastră, sfinţilor.

Cu totul iubindu-te din suflet pe Tine Stăpâne, a alergat după Tine însoţirea cea pururea pomenită, şi dimpreună înjugată şi toate cele de veselie, şi legătura cea nedezlegată, ca ţesătura păianjenului au rupt-o; pentru aceea au şi dobândit Împărăţia nemuritoare. Aşadar cu rugăciunile lor, dă-mi iertare greşelilor, Îndurate, şi mă fă neatins de patimile, cele ce totdeauna supără sufletul meu, Stăpâne.

Lipsitu-v-aţi de însoţirea cea drăgăstoasă a copiilor, cu porunca lui Dumnezeu, şi în viaţă rămânând neschimbaţi, aţi ridicat glasul cel viteaz al lui Iov şi aţi strigat: Domnul a dat, Domnul iarăşi a luat! Pentru aceea cu înlesnire aţi săvârşit lucrul cel dorit; şi mutându-vă către pustietăţi şi locurile cele sfinte, cu bucurie v-aţi arătat pereche prea sfântă.

Slavă..., glasul al 4-lea, a lui Teofan

Luând harul Dumnezeiescului Duh, ai fost împreună numărat cu prea sfinţită ceata apostolilor, Iacove; pentru aceasta şi din Cer oarecând, insuflat fiind cu puternică suflarea cea în chip de limbi de foc, ai ars nedumnezeirea păgânilor cea spinoasă. Roagă şi acum apostole pe Hristos Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei

Proorocul David care pentru tine este al lui Dumnezeu părinte, cu cântare pentru tine mai înainte a glăsuit, către Cel ce a făcut ţie măriri. Stătut-a Împărăteasa aproape de-a dreapta Ta; că pe tine Maică pricinuitoare vieţii te-a arătat, Dumnezeu cel ce fără de tată din tine a Se face om a binevoit; ca iarăşi să zidească chipul Său cel stricat prin patimi, şi oaia cea rătăcită pierdută prin munţi aflându-o, pe umeri ridicându-o, la Tatăl să o aducă, şi după voia Sa cu puterile cereşti să o împreuneze, şi să mântuiască Născătoare de Dumnezeu lumea, Hristos, cel ce are mare şi bogată milă.

La Stihoavnă

Stihurile, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn celor ce...

Luat-ai apostole putere nebiruită asupra dracilor întru numele lui Hristos, şi dar a goni stăpânirile întunericului. Străbătut-ai pământul, luminând ca un soare, şi toate laturile învăţând, mărite, ai propovăduit venirea lui Hristos cea mântuitoare.

Stih: În tot pământul a ieşit vestirea lor, şi la marginile lumii cuvintele lor.

Bunătăţii celei dintâi şi vieţii celei fireşti şi dumnezeieşti asemănându-te, bărbat bun din fire ai fost Iacove; şi pentru bunătatea năravurilor şi curăţia minţii, fiu al dumnezeiescului dar numindu-te, te-ai arătat ucenic de aproape al lui Hristos.

Stih: Cerurile spun slava lui Dumnezeu și facerea mâinilor Lui o vestește tăria.

Organ bine alcătuit cu dumnezeiască îndreptare, fiind apostole Iacove, ai fost ales spre chemarea păgânilor, pe care aducându-i la cunoştinţa lui Hristos cu cuvintele şi cu faptele, pe toţi i-ai luminat să mărturisească adevărată Dumnezeirea lui Iisus, Mântuitorului sufletelor noastre.

Slavă..., glasul al 5-lea

Cu credinţă prăznuim întru-tot cinstită ziua pomenirii tale, Iacove slăvite; nu ca fiu al lui Alfeu, ci ca pe un apostol al lui Hristos cinstindu-te, şi ca pe un vestitor al negrăitei Lui întrupări. Pentru aceasta stând pururea înaintea Scaunului Stăpânului, împreună cu cei fără de trupuri, cu cetele apostolilor şi ale mucenicilor, roagă-te cu dinadinsul să ne mântuiască Mântuitorul şi Dumnezeul nostru.

Și acum..., a Născătoarei

Podobie: Biserică şi uşă eşti, palat şi scaun al Împăratului, Fecioară prea lăudată; prin care Mântuitorul meu Hristos Domnul S-a arătat celor ce dormeau întru întuneric, fiind Soarele dreptăţii; vrând să lumineze pe cei ce i-a zidit după chipul Său cu mâna Sa. Pentru aceasta cu totul lăudată, ca ceea ce ai agonisit îndrăzneală ca o Maică către Dânsul, roagă-L neîncetat să se mântuiască sufletele noastre.

Troparul apostolului, glasul al 3-lea: Apostole Sfinte Iacove roagă pe milostivul Dumnezeu ca să dea iertare de greşale sufletelor noastre.

Slavă..., al cuviosului, glasul 1

Locuitor pustiului şi înger în trup şi de minuni făcător te-ai arătat, purtătorule de Dumnezeu, părintele nostru Andronic; şi cu postul, cu privegherea, cu rugăciunea, cereşti daruri luând, vindeci pe cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu credinţă. Slavă Celui ce ţi-a dat ţie putere; slavă Celui ce te-a încununat pe tine; slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

Şi acum..., al Născătoarei, Învierii

Gavriil zicând ţie: Fecioară, bucură-te!, împreună cu glasul S-a întrupat Stăpânul tuturor întru tine, chivotul cel sfânt, precum a zis dreptul David. Arătatu-te-ai mai cuprinzătoare decât cerurile, ceea ce ai purtat pe Făcătorul tău. Slavă Celui ce S-a sălăşluit întru tine, slavă Celui ce a ieşit din tine; slavă Celui ce ne-a izbăvit pe noi, prin naşterea ta.

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul... Troparul apostolului de două ori

Slavă..., al cuviosului, ***Şi acum..., al Născătoarei.***

După întâia Catismă, **Sedealna**, glasul al 3-lea:

Podobie: Pentru mărturisirea credinţei...

Apostole Sfinte Iacove, cel ce ai străbătut marginile pământului, învăţând popoarele cele întunecate să creadă în Treimea cea de o Fiinţă, stând acum înaintea Scaunului lui Hristos, roagă-te cu osârdie pentru noi cei ce săvârşim cu credinţă pomenirea ta cea de peste an; ca să ne dăruiască iertare greşelilor, ca un Îndurat şi Iubitor de oameni. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Dumnezeieştii firi părtaşi ne-am făcut prin tine, Născătoare de Dumnezeu pururea Fecioară; că ai născut nouă pe Dumnezeu întrupat; pentru aceea după vrednicie toţi cu bună credinţă te mărim.

După a două Catismă, **Sedealna**, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Ca un soare luminos ai fost trimis de Hristos să luminezi tot pământul apostole Sfinte Iacove. Deci, cu rugăciunile tale cele dumnezeieşti străluceşte-ne şi pe noi, cu dumnezeiasca lumină cea neînserată, pe toţi cei ce săvârşim cu credinţă pomenirea ta. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Nădejde neruşinată eşti celor ce nădăjduiesc la tine, una care ai născut mai presus de fire cu trup, pe Hristos Dumnezeul nostru. Pe care roagă-L cu sfinţii apostoli, să dea lumii curăţire de păcate, şi nouă tuturor mai înainte de sfârşit îndreptare vieţii.

Canoanele - Unul din Octoih cu Irmosul pe 4, al apostolului pe 6 şi al cuviosului pe 4.

Canonul apostolului

facerea lui Teofan

Cântarea a l-a, glasul el 6-lea

Irmos: Ca pe uscat umblând Israel, cu urmele prin adânc, pe prigonitorul Faraon văzându-l înecat, a strigat: lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-I cântăm.

Mână dă-mi de Dumnezeu văzătorule, ucenice al lui Hristos, Iacove mie celui ce încep a lăuda cinstit praznicul tău, străluceşte-mi şi lumină inimii mele, cu rugăciunile tale.

Cu repejunile dumnezeieştii înţelepciuni fiind adăpat, râu ai ieşit ca din Raiul desfătării, şi ai adăpat cu adevărat faţa pământului, cu curgerile bunei credinţe înţelepte.

Cu prea sfinţită ceata ucenicilor lui Hristos te-ai unit Iacove, plinind numărul celor doisprezece; cu care împreună stând înaintea Stăpânului, adu-ţi aminte de noi.

A Născătoarei

Pe tine, Preasfântă Fecioară, Domnul, cel ce a întins Cerul şi a întemeiat pământul, Cer pământesc nouă te-a arătat, Cel ce a ieşit din tine cu trup.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea l-a, glasul al 8-lea

Irmos: Pe călăraşii lui Faraon..

Curăţindu-ţi-se sufletul Andronice cu bunătăţile cele alese, şi înfierbântându-te cu focul dumnezeieştii dragoste, te-ai lepădat de înfierbântările trupului; că aveai totdeauna dumnezeiasca rouă de sus, care te răcorea.

Plecându-te poruncii; Stăpânului, ca odinioară patriarhul Avraam, ai lăsat moşia ta, şi n-ai băgat seamă, de rude, de femeie; te-ai depărtat şi de avuţie părinte, şi în pustie singur ai locuit, fericite.

Slavă...,

Porunca Domnului ai împlinit, vânzându-ţi tot şi împărţind săracilor; pentru aceasta ai aflat mărgăritarul cel de mult preţ, şi luându-l te-ai îmbogăţit cu mari bogăţii prin izvorârea mirurilor.

Şi acum..., a Născătoarei

Se zideşte voind în pântecele tău Ziditorul lui Adam; şi Cel ce poartă toate în palmă, se poartă în braţele tale Născătoare de Dumnezeu; o Taină înfricoşată! Că Prunc S-a arătat Domnul tuturor veacurilor.

Catavasia: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici; şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Canonul apostolului

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu este sfânt precum Tu, Doamne Dumnezeul meu, care ai înălţat fruntea credincioşilor Tăi, Bunule şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

Luând vederat darul Dumnezeiescului Duh, te-ai arătat celor dintru întuneric, ca un luceafăr de dimineaţă cuvioase părinte, vestind tuturor arătarea Soarelui celui înţelegător.

Piciorul tău a stătut arătat întru îndreptare, fericite, lângă Împăratul cel bun şi drept, săltând, foarte bucurându-se, şi umblând pe cărarea cerească.

Pe Fiul lui Dumnezeu, cel fără de început, care a făcut toate cu dumnezeiasca putere, cel mai adevărat Învăţător de taine, l-ai avut Iacove, îndreptându-te pe tine la cunoştinţa cea adevărată.

A Născătoarei

Marie nădejdea tuturor celor ce nădăjduiesc spre tine, care ai născut pe Cuvântul, cel ce S-a întrupat pentru noi, scapă-ne de feluri de ispite şi de nevoi prea curată.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 3-a

Irmos: Cel ce ai întărit din început cerurile cu pricepere şi pământul pe ape l-ai întemeiat, pe piatra poruncilor Tale, mă întăreşte Hristoase, că nu este Sfânt afară de Tine, Unule, Iubitorule de oameni.

Izgonitu-s-a Adam din Eden, prin sfatul Evei; iară tu ascultând de soţia ta înţelepte, ai câştigat Raiul, bucurându-te împreună cu dânsa totdeauna fericite Andronice.

Cuvântul, cel ce tainic şi înţelepţeşte rânduieşte toate şi care îndreptează pe oameni către mântuire, mută pe cei doriţi de la pământ către Cer, arătându-ne nouă cale dreaptă prin doi copii ai voştri.

Slavă...,

Nebăgând în seamă dragostea cea pieritoare şi stricăcioasă şi lăsându-o celor de pe pământ, v-aţi legat cu dragostea Duhului, fericiţilor; pentru aceea acum locuiţi în locaşurile drepţilor.

Şi acum..., a Născătoarei

Cea mai aleasă decât Heruvimii şi Serafimii, ceea ce a născut pe Dumnezeu netâlcuit, şi blestemul cel omenesc l-a mutat în binecuvântare, să se cinstească totdeauna cu laude; că aceasta este nădejdea noastră.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Vesel-

eşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Cel ce vânător păgânilor prea minunat s-a arătat, şi între ucenici prea cinstit, şi cu apostolii împreună locuitor, Iacov, lumii bogăţie de tămăduiri izvorăşte, şi apără de primejdii, pe cei ce-l laudă. Pentru aceasta cu un glas strigăm către dânsul: Mântuieşte pe toţi cu rugăciunile tale apostole!

Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Înţelepciunea cu adevărat învăţătoare având, care te-a învăţat pe tine cele mai presus de minte, înţelepciunea elinească nebună a fi o ai arătat de Dumnezeu insuflate, şi păgânilor luminător dumnezeiesc ai fost, cu cuvântul bunei credinţe îndreptând pe cei neînţelegători. Pentru aceasta izbăviţi fiind prin tine de înşelăciune, după vrednicie te lăudăm şi cu credinţă te fericim, de Dumnezeu grăitorule Iacove; roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşale să dăruiască celor ce cinstesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Slavă..., a cuviosului, asemenea

Jugul Domnului cel uşor din tot sufletul pe umeri luând, Lui ai urmat de Dumnezeu purtătorule Andronice, şi valurile lumeşti înfruntând în pustietăţi ai alergat, fericite, unde călătoria pustniciei fără prihană o ai săvârşit părinte, apropiindu-te de Dumnezeu. Pentru aceasta strigăm către tine: Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşale să dăruiască, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Şi acum..., a Născătoarei

Ca ceea ce eşti mireasă cu totul fără prihană a Făcătorului, ca o Maică a Mântuitorului, care nu ştii de bărbat; ca ceea ce eşti locaş Mântuitorului cu totul fără prihană, pe mine cel ce sunt locaş spurcat fărădelegii şi batjocură dracilor, grăbeşte de mă scapă de lucrarea lor cea rea, făcându-mă locaş luminat prin fapta bună, curată ceea ce eşti de lumină primitoare; goneşte-mi negura patimilor, şi împărtăşirii celei de sus şi luminii celei neînserate, mă învredniceşte cu rugăciunile tale.

Canonul apostolului

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este Puterea mea, Dumnezeu şi Domnul, cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă cântă strigând; din cuget curat întru Domnul să prăznuim.

Însuşi Domnul, cel ce este unul sfânt, te-a unit cu cinstită ceata ucenicilor pe tine, fericite, văzând mai înainte curată şi luminată viaţa ta.

De minunile Dumnezeiescului Duh fiind plin, de Dumnezeu vestitorule, faci minuni, vindecând bolile şi dezlegând pe oameni din amăgirea duhurilor necurate.

Dumnezeiasca strălucire, care s-a vărsat în inima ta, fericite, luminată a lucrat-o Dumnezeu, şi primitoare de darurile cele mai presus de minte a făcut-o.

A Născătoarei

Prin dumnezeiască naşterea ta, Fecioară prea curată, cetele îngereşti şi adunările omeneşti s-au împreunat; că pe începătorul păcii Hristos şi Mântuitorul tuturor, L-ai născut.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, auzul Tău şi m-am temut, înţeles-am iconomia Ta şi Te-am proslăvit, Unule Iubitorule de oameni.

Sudorile ostenelilor tale, cele ce au curs de pe trupul tău, prea sfinţite Andronice, s-au prefăcut întru mirosul mirului.

Ca un finic cu ramurile înalte părinte, ai înflorit în pustietăţi, şi cu durerile ostenelilor tale ai făcut rod plăcut lui Dumnezeu.

Slavă...,

Cu curgerile lacrimilor ai rourat pământul pustiului, şi cu ostenelile pustniciei ai arătat sufletul tău roditor.

Şi acum..., a Născătoarei

Nedeşertând Domnul sânurile părinteşti, S-a sălăşluit în prea curat pântecele tău Fecioară, şi toată lumea a înnoit-o.

Canonul apostolului

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu dumnezeiască Strălucirea Ta, Bunule, sufletele celor ce aleargă la Tine cu dragoste, mă rog, luminează-le; ca să Te vadă Cuvinte al lui Dumnezeu pe Tine, Adevăratul Dumnezeu, cel ce îi chemi din negura greşelilor.

Cu Soarele cel înţelegător, fericite, împreună vorbitor ai fost, luându-ți de acolo razele; de la Acela care după fiinţă El este întâi, iar al doilea după dar te-ai făcut tu, mărite.

Minte prea curată şi luminată având, şi curată inimă câştigându-ţi, pe Dumnezeu cel ce S-a întrupat L-ai văzut; pe Cel necuprins cu mintea.

Se dă în lături cu umilinţă dinaintea ta apostole, toată proorocia şi toată punerea de lege, fericite; că pe Cel ce mai înainte acela de demult l-a însemnat, tu te-ai învrednicit a-L vedea cu ochii.

A Născătoarei

Iată Fecioară, după proorocie, ai avut în pântecele tău pe Stăpânul tuturor şi Domnul; pe care cu chip negrăit curată L-ai născut, rămânând după naştere Fecioară nestricată.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 5-a

Irmos: Mânecând strigăm Ţie, Doamne: mântuieşte-ne pe noi, că Tu eşti Dumnezeul nostru; afară de Tine pe altul nu ştim.

Să lăudăm toţi credincioşii cu cântări pe Andronic şi să mărim pe Atanasia, soţia lui.

N-ai dat nicidecum, precum este scris, ochilor tăi somn, nici genelor tale dormitare, părinte Andronice.

Slavă...,

Prea măritu-te-a Domnul pe tine cu miruri, fericite, primind ostenelile tale ca o jertfă cu adevărat bine primită.

Şi acum..., a Născătoarei

Pe Unul din Treime minunat L-ai născut Fecioară, şi cu lapte ai hrănit, pe Cel ce hrăneşte firea omenească.

Canonul apostolului

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea vieţii văzând-o înălţându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, strig către Tine: scoate din stricăciune viaţa mea, Mult Milostive.

Picioarele tale sunt frumoase, că pace fără răutate bine au vestit; pacea care este mai presus de fire şi care covârşeşte mintea, mucenice al Domnului prea cinstite.

A cunoaşte taina şi a propovădui înfricoşată întruparea lui Dumnezeu, te-ai învrednicit, Iacove, împrumutând razele cele mai întâi lucrătoare de la însuşi Cel Preaînalt, prea fericite.

Biserică lui Dumnezeu însufleţită te-ai arătat, capiştile dracilor ai pierdut, şi Biserici ai zidit cu puterea şi cu darul lui Hristos, cel ce eşti dumnezeiască podoaba apostolilor.

A Născătoarei

Ceea ce stăpâneşti peste toate făpturile ca una ce ai născut pe Dumnezeu cel Preabun, rănile greşelilor mele vindecă-le Preacurată, milostiv făcând pe Cel ce S-a născut din tine.

Alt Canon al cuviosului

Cântarea a 6-a

Irmos: Haină luminoasă dă-mi mie, Cel ce Te îmbraci cu lumina ca şi cu o haină, Mult Milostive, Hristoase, Dumnezeul nostru.

Nicidecum slăbiciunea firii n-a stricat voirea care o ai avut, o cuvioasă, către nevoinţele ostenelilor.

Schimbându-ţi haina, ţi-ai ascuns firea cea adevărată; pentru aceasta fără de îndoire ai săvârşit calea mântuirii.

Slavă...,

Cunoscutu-ţi-ai soţul mergând pe cale, cu care ai şi mers împreună negrăind nimic către dânsul.

Şi acum..., a Născătoarei

Glasul graiurilor lui Gavriil aducem acum ţie Fecioară: Bucură-te, strigând Domnul este cu tine.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Pe cea întru rugăciuni...

Ca pe un luceafăr, ce luminează toată făptura, pe însuşi văzătorul lui Hristos şi de Dumnezeu grăitorul Iacov, cu cântări să-l lăudăm, cinstind astăzi prăznuirea lui; că se roagă pururea pentru noi toţi.

Icos: Pe cel ce s-a învăţat din Cer cunoştinţa Cuvântului, şi luminat a propovăduit pe pământ Evanghelia, pe marele Iacov apostolul cel după mai înainte alegere, pe fiul lui Alfeu te rog, trimite-mi har Hristoase Iisuse, să laud pe acela ce ai umplut de Dumnezeiescul Duh, pe înţeleptul tău ucenic; pe care l-ai dăruit propovăduitor la toate marginile, şi rugător către Tine bine primit; că se roagă pururea pentru noi toţi.

Sinaxar

În această lună, în ziua a noua, pomenirea Sfântului apostol Iacov al lui Alfeu.

Stih: Crucea Iacov ridicându-o cu multă dulceaţă,
Se face vrednic Mântuitorule de eterna viaţă.

Acesta era fratele lui Matei evanghelistul, ce fusese mai înainte vameş, şi era fiu al lui Alfeu; care mergând la propovăduirea Evangheliei, arzându-se de râvnă dumnezeiască, a stricat toate capiştile idolilor, tămăduind bolile, şi gonind duhuri necurate; pentru care lucru şi mulţimea limbilor, l-a numit sămânţă dumnezeiască. Acesta umblând multă parte a lumii, şi vestind pe Hristos, ca un iubitor de Hristos şi patima i-a râvnit şi moartea; că s-a răstignit pe Cruce, şi aşa şi-a dat Duhul la Dumnezeu.

Tot în această zi, prea cuviosul părintele nostru Andronic şi Atanasia, soţia lui

Stih: Împreună vieţuitoare Andronic pe Atanasia are,
Şi în lume prin nevoinţe, şi în ceruri petrecătoare.

Acest cuvios Andronic, a fost din Antiohia cea mare, lucrător de argint, foarte cucernic, plin de fapte bune şi bogat; şi a luat luişi pe Atanasia, femeie curată şi iubitoare de Dumnezeu; iar bogăţia lor o împărţea în trei părţi; o parte la săraci, alta la împodobirea Bisericilor, şi a treia la trebuinţa casei lor.

Au născut ei un fiu şi o fiică, iar după naşterea acelor doi fii, n-au mai avut a se cunoaşte trupeşte, ci amândoi se nevoiau pururea în curăţie, la rugăciune, şi a face bine săracilor, şi a căuta pe bolnavi.

Trăind aşa doisprezece ani împreună, fiind fiii lor la o vârstă care putea să dea bucurie părinţilor, într-o zi îmbolnăvindu-se amândoi au murit. Deci Andronic, nu se arăta mâhnit de acea întâmplare, ci încă a strigat, fericitul acel glas al lui Iov, zicând: Gol am ieşit din pântecele Maicii mele, gol mă voi şi duce: Domnul a dat, Domnul a luat.

Iar femeia lui Atanasia avea jale nemângâiată, zdrobindu-se cu atâtea plânsuri, încât de mâhnirea cea mare atâta a slăbit încât era să moară; pentru că zicea: Să mor şi eu cu fii mei.

La îngroparea fiilor lor s-au adunat toţi cetăţenii şi însuşi patriarhul cu tot clerul, şi-i îngropară în biserica Sfântului Iulian. Iar după îngropare nu voia Atanasia să meargă la casa sa, ci şedea lângă mormântul fiilor săi plângând.

La miezul nopţii însă i s-a arătat ei Sfântul mucenic Iulian, în chip de călugăr, zicându-i: Pentru ce nu laşi pe cei ce sunt aicea să se odihnească, o femeie?

Iară ea a zis: Nu te mânia pe mine Domnule; sunt mâhnită, pentru că doi fii am avut, şi pe aceştia astăzi i-am îngropat împreună.

Iar el i-a zis: Dar de ce plângi pentru dânşii? Că în ce chip caută firea omenească mâncare, şi nu se poate a nu-i da, aşa şi copiii cu cereştile bunătăţi se hrănesc de la Hristos, pe care îl roagă zicând: Dreptule judecător, dacă ne-ai lipsit de cele pământeşti, nu ne lipsi de cele cereşti.

Iar ea auzind acestea s-a umilit, şi şi-a schimbat mâhnirea în bucurie; că zicea: Dacă fiii mei vieţuiesc în Cer, apoi de ce plâng eu? Şi s-a întors să mai vor-

bească cu cel ce i se arătase şi nu l-a mai văzut; l-a căutat prin toată biserica, şi n-a aflat pe nimenea.

Atunci Atanasia a cunoscut că vedenie a văzut, şi s-a spăimântat; şi mergând a spus bărbatului ceea ce a văzut, şi s-au mângâiat amândoi.

Iar nu după multă vreme, a zis Atanasia către Andronic: Lasă-mă la o mănăstire, ca să-mi plâng păcatele, şi el primind cuvântul cu bucurie, fiindcă dorea şi el, au împărţit cea mai multă parte din avuţia lor la săraci, şi au iertat robii ce erau cumpăraţi, iar cealaltă avuţie a lor o au dat socrului său ca să facă bolniţă de săraci şi gazdă străinilor, şi luându-şi puţină avere, cât să le fie pe cale, au ieşit noaptea din cetate numai amândoi singuri.

Iar fericita Atanasia întorcându-se, a văzut de departe casa sa, şi căutând spre Cer a zis: Dumnezeule cel ce ai zis lui Avraam şi Sarrei: Ieşi din pământul tău şi din rudenia ta, şi vino la pământul care voi arăta ţie, caută şi spre noi, şi ne du întru frica ta. Iată pentru numele tău, am lăsat casa noastră, ca să nu ne închizi nouă uşile Împărăţiei tale.

Şi plângând amândoi, au mers în calea lor, şi ajungând la Ierusalim, s-au închinat sfintelor locuri, şi vorbind cu mulţi părinţi, au luat binecuvântare de la dânşii. Şi auzind de părintele Daniil, au mers la dânsul, şi i s-au închinat lui; acesta vorbind cu dânşii cuvânt de mântuire, mult i-a folosit, şi scriindu-le o carte i-a binecuvântat şi i-a trimis la mănăstirea Tavenisiotului.

Deci mergând acolo, a dat fericitul Andronic pe sfânta sa soţie Atanasia în mănăstirea de femei. Iar el întorcându-se la părintele Daniil, a primit îngerescul chip, şi a petrecut fericitul lângă acest părinte doisprezece ani, nevoindu-se.

După aceasta a rugat pe părintele să-l lase pe el la Ierusalim să se închine sfintelor locuri; iar părintele Daniil făcând rugăciune i-a dat voie. Şi mergând părintele Andronic în părţile Egiptului, a şezut să se odihnească puţin sub un copac, şi iată după rânduiala lui Dumnezeu a văzut pe fericita Atanasia femeia sa, care mergea în chip bărbătesc, şi s-au închinat unul altuia. Deci a cunoscut Atanasia pe bărbatul său, iar el nu o a cunoscut pe ea.

Căci cum era cu putinţă să o cunoască, că faţa ei se veştejise de înfrânare, şi era neagră ca un arap; către aceasta încă şi rânduiala sa schimbându-şi, era îmbrăcată bărbăteşte, şi a întrebat pe Andronic, zicând: Oare nu eşti tu ucenicul părintelui Daniil, cel ce se numeşte Andronic ?

Iară el a zis: Eu sunt şi iarăşi l-a întrebat: Unde mergi Avvo, Andronice?

Răspuns-a Andronic: Mă duc la sfintele locuri să mă închin; dar tu unde mergi, şi cum îţi este numele?

Iară ea a zis; Mă duc şi eu la sfintele locuri, şi numele îmi este Atanasie, pentru că aşa îşi schimbase numele.

Şi a zis Andronic: Să mergem dar împreună.

Iar Atanasie a zis: De voieşti să mergi cu mine, să pui pază gurii tale, ca în tăcere să călătorim.

Iar el a zis: Bine, să fie aşa precum voieşti.

Grăit-a Atanasie: Să mergem dar, şi rugăciunile sfântului tău stareţ să călătorească cu noi.

Şi ajungând la sfânta cetate şi închinându-se la sfintele locuri, s-au întors cu tăcere la Alexandria.

Şi a zis Atanasie către părintele Andronic: Voieşti părinte să petrecem amândoi într-o chilie?

Răspuns-a Andronic: Să petrecem însă mai întâi voi întreba pe stareţul dacă ne va porunci nouă ca împreună să petrecem.

Şi a zis Atanasie: Mergi şi întreabă, iar eu te voi aştepta pe tine în schitul ce se cheamă Optsprezecinicul; şi de-ţi va porunci părintele să vii la mine, precum am umblat cu tăcere, aşa cu tăcere şi în chilie să petrecem. Iar de nu vei putea să petreci cu tăcere, să nu vii la mine; că măcar şi părintele de ar porunci, nu voi să vieţuiesc acolo unde nu ar fi tăcere. Şi mergând Andronic la Avva Daniil, i-a spus de împreună călătorul său Atanasie.

Şi a zis Daniil lui Andronic: Mergând să iubeşti tăcerea, şi să petreci cu Atanasie de vreme ce eşti călugăr desăvârşit. Deci a luat Andronic pe Atanasie, şi l-a dus în chilia sa, şi au petrecut în frica lui Dumnezeu cu tăcere alţi doisprezece ani; şi n-a cunoscut Andronic că Atanasie este soţia lui; pentru că aceea se ruga cu dinadinsul lui Dumnezeu ca să nu fie cunoscută de bărbatul său.

Iar Avva Daniil adeseori venea la dânşii şi-i învăţa. Odinioară fiind la dânşii, şi mult grăindu-le de folosul sufletului, se întorcea; şi mai înainte de a sosi la chilia sa, l-a ajuns fericitul Andronic, zicându-i: Părinte Daniil, părintele Atanasie se duce către Domnul.

Şi întorcându-se stareţul, l-a aflat într-o mare fierbinţeală; şi a început Atanasie a plânge.

Şi stareţul i-a zis: Se cade să te bucuri, că mergi să întâmpini pe Hristos, iar nu să plângi.

Răspuns-a, Atanasie: Nu plâng pentru mine ci pentru părintele Andronic; ci să faci dragoste părinte, după îngroparea mea vei afla o scrisoare sub căpătâi meu, ci citindu-o, să o dai părintelui Andronic. Şi făcând rugăciune, s-a împărtăşit Atanasie cu dumnezeieştile taine, şi s-a dus către Domnul.

Şi au venit fraţii să îngroape trupul lui, şi aflară că era femeie cu firea. Iar Avva Daniil a aflat sub căpătâiul ei scrisoarea, şi citind-o, a dat-o lui Andronic. Atunci a cunoscut Andronic, că femeia lui era, şi toţi au lăudat pe Dumnezeu.

Şi s-a auzit aceasta în toate Lavrele, şi trimiţând Avva Daniil a chemat pe toţi părinţii cei din Egipt, şi cei din pustiul cel mai dinlăuntru, şi s-au adunat toate Lavrele, şi îngropară cu cinste Sfântul trup al fericitei Atanasia, mărind pe Dumnezeul cel ce i-a dat o asemenea răbdare.

Iar după îngroparea ei, au petrecut stareţul cu Andronic până la a şaptea zi, şi în ziua a şaptea făcând pomenirea celei ce se mutase, a voit ca să ia pe Andronic în chilia sa; iar Andronic îl ruga zicând: Lasă-mă aicea părinte, ca şi eu să mă îngrop cu doamna mea, Atanasia.

Şi lăsându-l stareţul, s-a dus; şi încă nesosind el până la chilie l-a ajuns un călugăr, zicându-i: părintele Andronic se duce către Domnul.

Şi a trimis stareţul în urma părinţilor celor ce plecase, zicând: Întoarceţi-vă cu mine la părintele Andronic; iar ei întorcându-se l-au aflat încă viu, şi s-a binecuvântat de la dânsul.

Iară sfârşindu-se cu pace părintele Andronic s-a îngropat cu fericita Atanasia, lăudând pe Dumnezeul cel minunat întru sfinţii săi, căruia se cuvine mărirea, în vecii vecilor, Amin.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei mucenițe Poplia

Stih: Mântuindu-se Poplia de înşelăciunea lumească.
Zboară ca o pasăre la Împărăţia cerească.
Aceasta trăia pe vremea păgânului Iulian, măritată fiind mai înainte şi născând roadă vrednică lui Dumnezeu, pe preotul Ioan, care a fost purtător de grijă de

orânduiala Bisericii, şi pururea fugea de vrednicia Episcopiei, pentru multa lui smerenie.

Deci mergând atunci Iulian la Antiohia, având multă mândrie drăcească, şi silind pe toţi să creadă în draci, această cinstită bătrână, începu a cânta în faţa împăratului cu nişte fecioare: Idolii păgânilor argint şi aur, lucruri de mâini omeneşti. Pentru aceasta târându-o, o bătură tare peste obraz, atâta cât se roşi şi pământul de sângele ei, dar nu a fost omorâtă, până la întoarcerea Paravatului.

Acela însă junghiindu-se, nu s-a mai întors, iar ea trăind un an după aceea, cu pace s-a dus către Domnul.

Tot în această zi, prea cuviosul părintele nostru Petru

Stih: La înălţimea faptelor bune ridicându-se dumnezeiescul Petru;
Lepădând ţărâna ajunge înălţimea Cerului.

Acest fericit ostaş a fost pe vremea împărăţiei lui Teofil; şi fiindcă era încuviinţat şi la frumuseţe şi la stat, şi la virtutea trupului, a fost încins de împăratul, mare spătar. Apoi călcând şi lepădând toate lucrurile lumeşti, merse la viaţa călugărească, la o mânăstire ce se cheamă Dafnes, şi-şi puse numele Petru, în loc de Leon.

Apoi se duse la Olimp, după aceea la sfintele locuri, apoi la Laodichia şi la Attalia, suferind toate ostenelile călătoriei. Deci înţelegându-se înălţimea vieţii şi a faptelor sale celor bune, l-a plecat împăratul Vasilie Machedon, de a mers la mânăstirea Sfântului Foca.

Întru care nevoindu-se foarte după Dumnezeu, cu pace şi-a dat Duhul.

Tot în această zi, pomenirea dreptului Avraam şi a nepotului său Lot.

Stih: Care casă este a lui Avraam celui săvârşit.
A căruia sânul celorlalţi, era casă precum lui Lazăr.
Cerul a fost nou Sigor lui Lot;
La care ajungând a fugit de viaţă ca de foc.

Dreptul Avraam, Isaac şi Iacob

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte, Amin.

Canonul apostolului

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon, oarecând, cu credinţa Treimii văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Cu vărsarea de lumină cea fără materie fiind luminat apostole, ai luminat pe cei ţinuţi în negura cea cumplită a necunoştinţei; pe cei ce strigă: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Pe tine, cel ce ai luminat mulţimea păgânilor cu strălucirile şi cu razele Duhului, sămânţă dumnezeiască te-au numit, strigând: Binecuvântat eşti Doamne Dumnezeul părinţilor noştri.

Cu înţelepciune de Dumnezeu dăruită fiind împodobit, ai ruşinat înţelepciunea lumii, strigând Iacove ca un gânditor de Dumnezeu: Binecuvântat eşti, Doamne Dumnezeul părinţilor noştri.

A Născătoarei

Mai sfântă eşti decât sfinţii, Fecioară Maică, ceea ce ai zămislit pe Dumnezeu; pe care lăudându-L neîncetat strigăm: Binecuvântat este, prea curată, Rodul pântecelui tău.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon, oarecând, cu credinţa Treimii văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Pe cel ce se lăuda odinioară peste măsură, că va cuprinde lumea, pe începătorul răutăţii, ca pe o pasăre l-ai surpat, împlătoşându-te cu puterea Duhului, şi cu toată într-armarea Crucii.

Purtând Crucea pe umerii tăi, ai urmat Domnului cu tot sufletul, şi ai câştigat mărirea Lui cea dumnezeiască ca un plinitor al poruncilor Lui, Andronice.

Slavă...,

Darul mirurilor arată îndrăzneala ta părinte cea către Domnul; că urmezi vărsării apelor, ce se varsă totdeauna spre mântuirea credincioşilor.

Şi acum..., a Născătoarei

Ca să îndumnezeiască firea mea, Cel cu totul desăvârşit se face Prunc negrăit; şi din tine Curată se naşte Cel ce a făcut toate cu cuvântul, cuprinzându-le şi întărindu-le.

Canonul apostolului

Cântarea a 8-a

Irmos: Pentru Legile părinteşti, fericiţii tineri, în Babilon, mai înainte nevoie pătimind, au dispreţuit porunca cea nebunească a celui ce împărăţea şi împreunându-se cu focul de care nu s-au ars, Celui ce Stăpâneşte, cântare vrednică l-au cântat: pe Domnul lăudaţi-L, lucrurile şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Învăţându-te cu adevărat cereştile taine, fericite tăinuitorule, ai străbătut toată lumea, propovăduind cu mare glas Cuvântul credinţei lui Hristos; învăţând

apostole cu negrăit dar, şi strigând: Pe Domnul lăudaţi-L lucrurile, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Fericit eşti apostole, învrednicit fiind a toată fericirea, ca cel ce eşti împreună vorbitor, şi împreună locuitor cu Stăpânul, şi cu moştenirea cea desăvârşită cu adevărat te-ai îmbogăţit, şi împreună cu Cuvântul te veseleşti glăsuind, şi cântând: Pe Domnul lăudaţi-L lucrurile, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stai, fericite Iacove, pentru lume rugător prea ales către Mântuitorul, cerând de sus pace bogată bisericilor, şi iertare de greşeli celor ce te laudă pe tine cu credinţă; cere mântuire sufletelor celor ce strigă: Pe Domnul lăudaţi-L lucrurile, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

A Născătoarei

Tu solitoare de mântuire te-ai arătat tuturor, Maica lui Dumnezeu, una ceea ce eşti cu totul lăudată; care ai născut pe Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu cel mântuitor; pe Cel ce ne-a dezlegat de blestemul cel de demult, şi a dăruit binecuvântare celor ce strigă cu credinţă: Pe Domnul lăudaţi-L lucrurile, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul Ceresc, pe care Îl laudă Oştile îngereşti, lăudaţi-L şi prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Cu curgerile lacrimilor adăpând ţarina sufletului tău, ai secerat bogată răsplătire, de a face minuni.

Fiindu-mi sufletul rănit de păcate, mă rog să-l tămăduieşti cu doctoria ta cea dumnezeiască, slugă credincioasă a Domnului.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Pe Preasfânta Treime, cea mai presus de toată stăpânirea, credincioşii să o lăudăm cu bună credinţă, pe Ceea ce toate le-a făcut, din ce n-a fost.

Şi acum..., a Născătoarei

Daniil te-a văzut pe tine mai înainte munte Fecioară, din care fără de mână S-a tăiat Piatra, care a sfărâmat capiştile idolilor.

Canonul apostolului

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre care nu cutează a căuta Oştile îngereşti; iar prin tine Preacurată S-a arătat oamenilor Cuvântul Întrupat. Pe care mărindu-L cu Oştile cereşti, pe tine te fericim.

Arătatu-te-ai lumii ca un fulger, luminând pe cei ce şedeau de demult întru întuneric şi în umbra necunoştinţei, trăgându-i la lumina cea neapusă a unuia născut Fiului, Celui ce S-a întrupat; căruia însuţi văzător ai fost, fericite, şi slugă fierbinte; pe care Îl mărim.

Suflarea cea repede primind, ce s-a adus din Cer, fericite, şi cu limbă de foc insuflată îmbogăţindu-te, ai ars ca pe nişte spini înţelepciunea lumească cea fără de Dumnezeu; strălucind cu strălucite razele propovăduirii lui Hristos, ai alungat negura necredinţei de Dumnezeu fericite.

Înfrumuseţat fiind cu podoaba Stăpânului cea neasemănată, de Dumnezeu înţelepţite, şi înfrumuseţat cu strălucire, luminezi ca fulgerul şi foarte bucurându-te, Iacove, umbli cu adevărat împrejurul Scaunului Ziditorului şi Dumnezeu, unde sunt cetele apostolilor, prea fericite.

A Născătoarei

Ca ceea ce fără ispită bărbătească ai avut în pântecele tău pe Cuvântul, rămânând fără stricăciune, Fecioară de Dumnezeu Născătoare, ai născut pe Emanuil, Cel ce este Dumnezeu şi Om. Pe acesta îndoit în fire ştiindu-L, pe tine te mărim.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 9-a

Irmos: Cu adevărat te mărturisim pe tine Născătoare de Dumnezeu noi cei mântuiţi prin tine, Fecioară curată, împreună cu Cetele cele fără de trup, mărindu-te pe tine.

Mutatu-te-ai cu bucurie dintru aceste vremelnice către cele de sus, şi sălăşluindu-te dimpreună cu sfinţii părinţi ai noştri, adu-ţi aminte părinte de cei ce te cinstesc pe tine totdeauna.

Izvorăşti darul cel nedeşertat al mirurilor, şi tuturor celor ce aleargă la tine cu credinţă, le dai tămăduire bolilor, părinte Andronice.

Slavă...,

Primeşte-mi lauda, o însoţire a cuvioşilor! Şi-mi dă răsplătire rugăciunea ta cea către Dumnezeu, izbăvindu-mă de greşeli.

Şi acum..., a Născătoarei

Pântecele tău l-a însemnat odinioară cuptorul, care n-a ars pe cei trei tineri, Fecioară curată; primind şi tu fără de ardere Focul Dumnezeirii.

Luminânda

Podobie: Femei auziţi...

Ca un tăinuitor şi apostol, slugă prea aleasă lui Hristos unuia Stăpânului, Iacove de Dumnezeu vestitorule, pe Acesta roagă-L să dea conducătorilor noştri biruinţă, şi curăţire de păcate, întru-tot lăudate, celor ce săvârşesc prea sfântă pomenirea ta. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Pe tine Fecioară, proorocii, mai înainte te-au numit năstrapă şi toiag, tăbliţă, munte netăiat şi sicriu, masă şi sfeşnic poleit cu aur; iară noi te lăudăm după vrednicie de Dumnezeu Născătoare.

La Laude

Stihirile pe 4, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn celor ce...

Strălucit-ai apostole luminos ca Soarele, cu razele Duhului, şi toată lumea ai luminat, fericite, cu cunoştinţa de Dumnezeu, şi ai gonit negura mulţimii dumnezeilor, cu dumnezeiasca propovăduire, Iacove prea înţelepte; pentru aceasta astăzi prăznuim a ta prea luminată şi vrednică de minune pomenire, şi cu bună cucernicie te mărim.

Tunat-ai prea înţelepte în lume învăţăturile cele sfinte şi de mântuire, şi toată făptura o ai curăţit de înşelăciunea idolească, de Dumnezeu înţelepţite; şi ai luminat popoarele, cu strălucirea cunoştinţei de Dumnezeu; capiştile idoleşti le-ai stricat cu darul; şi Biserici ai ridicat întru mărirea lui Dumnezeu.

La înălţimea cunoştinţei de Dumnezeu şezând Iacove, ai primit darul Duhului, care S-a arătat ţie în chip de foc şi cu limbă de foc ai ars tina relei credinţe a mulţimii dumnezeilor; pentru aceasta te lăudăm ca pe un apostol şi de Dumnezeu grăitor, săvârşind astăzi sfântă pomenirea ta.

Glasul al 2-lea: Lăsând cele pământeşti ai urmat lui Hristos şi însemnându-te cu suflarea Sfântului Duh, ai fost trimis de Dânsul către neamurile cele pierdute, ca să întorci pe oameni la lumina cunoştinţei de Dumnezeu, apostole Iacove; şi sfârşind nevoinţele dumnezeieştii tale patimi şi muncile cele de multe feluri, ţi-ai dat sufletul lui Hristos. Pe Acela roagă-L prea fericite, să dăruiască nouă mare milă.

Slavă..., glasul 1

Pe Focul cel gânditor, care luminează minţile şi arde păcatele, primindu-L înlăuntrul inimii, apostolul lui Hristos şi ucenicul, străluceşte cu adevărat întru neluminatele inimi ale neamurilor, cu tainice raze ale învăţăturilor; dar şi arde basmele rău credincioşilor, cele ca surcelele; căci astfel de lucrare are focul Duhului. O minune străină şi înfricoşată! Limba cea de lut, firea cea de tină, trupul cel de ţărână, au primit cunoştinţa cea gânditoare şi nematerialnică. Ci o tainicule al celor negrăite, şi al privirilor cereşti, Iacove prea lăudate ! Roagă-te să se strălucească şi sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei

Pentru rugăciunile tuturor Sfinţilor, Doamne şi ale Născătoarei de Dumnezeu, pacea Ta dă-ne-o nouă şi ne miluieşte pe noi ca un Îndurat.

Doxologia (Slavoslovia) cea mare. Ecteniile şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfântul apostol Iacob al lui Alfeu

Canon de rugăciune la Sfântul apostol Iacov al lui Alfeu - 9 octombrie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=ZDMJQQUGafc

***

Troparul Sfântului apostol Iacob al lui Alfeu, glasul al 3-lea: Apostole Sfinte Iacob, roagă pe Milostivul Dumnezeu, ca să dăruiască iertare de greşeli sufletelor noastre.

facerea lui Teofan

Cântarea 1

Irmos: Ca pe uscat umblând Israel, cu urmele prin adânc, pe prigonitorul Faraon văzându-l înecat, a strigat: lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-I cântăm.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mană dă-mi, de Dumnezeu văzătorule, ucenice al lui Hristos, apostole Iacob, mie celui ce încep a lăuda cinstit praznicul tău; străluceşte-mi şi luminează-mi inima, cu rugăciunile tale.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu repejunile dumnezeieştii înţelepciuni fiind adăpat, râu ai ieşit, ca din Raiul desfătării şi ai adăpat cu adevărat faţa pământului cu curgerile dreptei credinţe, prea înţelepte.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu prea sfinţită ceată a ucenicilor lui Hristos te-ai unit, Sfinte apostole Iacob, împlinind numărul celor doisprezece; cu care împreună stând înaintea Stăpânului, adu-ţi aminte de noi.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe tine, Preasfântă Fecioară, Domnul, cel ce a întins cerul şi a întemeiat pământul, cer pământesc nouă te-a arătat, Cel ce a ieşit din tine cu Trup.

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu este sfânt precum Tu, Doamne Dumnezeul meu, care ai înălţat fruntea credincioşilor Tăi, Bunule şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luând învederat harul Dumnezeiescului Duh, te-ai arătat celor dintru întuneric, ca un luceafăr de dimineaţă, cuvioase părinte, vestind tuturor arătarea Soarelui celui înţelegător.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Piciorul tău a stat arătat întru îndreptare, fericite, lângă Împăratul cel prea bun şi drept, săltând, foarte bucurându-se şi umblând pe cărarea cea cerească.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe Fiul lui Dumnezeu, cel fără de început, care a făcut toate cu dumnezeiască Putere, cel mai adevărat Învăţător de taine L-ai avut, Sfinte apostole Iacob, îndreptându-te pe tine la cunoştinţa cea adevărată.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Marie, nădejdea tuturor celor ce nădăjduiesc spre tine, care ai născut pe Cuvântul, cel ce S-a Întrupat pentru noi, scapă-ne de feluri de ispite şi de nevoi, prea curată.

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este Puterea mea, Dumnezeu şi Domnul, cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă cântă strigând; din cuget curat întru Domnul să prăznuim.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Însuşi Domnul, Cel ce este Unul Sfânt, te-a unit cu cinstită ceata a ucenicilor pe tine, fericite, văzând mai înainte curată şi luminată viaţa ta.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De minunile Dumnezeiescului Duh fiind plin, de Dumnezeu vestitorule, faci minuni vindecând bolile şi dezlegând pe oameni din amăgirea duhurilor răutăţii.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dumnezeiasca strălucire, care s-a vărsat în inima ta, fericite, luminată a lucrat-o Dumnezeu şi primitoare de harurile cele mai presus de minte a făcut-o.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Prin dumnezeiasca naşterea ta, Fecioară prea curată, Cetele îngereşti şi adunările omeneşti s-au împreunat că pe Începătorul păcii Hristos şi Mântuitorul tuturor L-ai născut.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufletele celor ce aleargă la Tine cu dragoste, mă rog, luminează-le; ca să Te vadă Cuvinte al lui Dumnezeu pe Tine, Adevăratul Dumnezeu, cel ce îi chemi din negura greşelilor.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu Soarele cel înţelegător, fericite, împreună locuitor ai fost, luându-ţi de acolo razele; de la Acela care după Fiinţă El este întâi, iar al doilea după har te-ai făcut tu, mărite.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Minte prea curată şi luminată având şi curată inimă câştigându-ţi, pe Dumnezeu, cel ce S-a Întrupat, L-ai văzut, pe Cel Necuprins cu mintea.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***
Se dă în lături cu umilinţă dinaintea ta, apostole, toată proorocia şi toată punerea de Lege, fericite; că pe Cel ce mai înainte Acela de demult L-au însemnat, tu te-ai învrednicit a-L vedea cu ochii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Iată, Fecioară, după proorocie, ai avut în pântecele tău pe Stăpânul tuturor şi Domnul; pe care în chip de negrăit, curată, L-ai născut, rămânând după naştere Fecioară nestricată.

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea vieţii văzând-o înălţându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, strig către Tine: scoate din stricăciune viaţa mea, Mult Milostive.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Picioarele tale sunt frumoase, că pace fără răutate bine au vestit; pacea care este mai presus de fire şi care covârşeşte mintea, prea cinstite mucenice al Domnului.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

A cunoaşte Taina şi a propovădui înfricoşătoarea Întrupare a lui Dumnezeu, te-ai învrednicit, Sfinte apostole Iacob, împrumutând razele cele mai întâi lucrătoare de la Însuşi Cel Preaînalt, prea fericite.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Biserică însufleţită te-ai arătat lui Dumnezeu, capiştile demonilor ai pierdut şi Biserici ai zidit cu puterea şi cu harul lui Hristos, cel ce eşti dumnezeiască podoabă a apostolilor.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ceea ce stăpâneşti peste toate făpturile, ca una ce ai născut pe Dumnezeu cel Preabun, rănile greşelilor mele vindecă-le, Preacurată, Milostiv făcând pe Cel ce S-a născut din tine.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Cel ce vânător păgânilor prea minunat s-a arătat şi între ucenici prea cinstit şi cu apostolii împreună locuitor, Sfinte apostole Iacob, lumii bogăţie de tămăduiri izvorăşte şi apără de primejdii pe cei ce-L laudă. Pentru aceasta cu un glas strigăm către dânsul: miluieşte pe toţi cu rugăciunile tale, apostole!

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Pe cea întru rugăciuni...

Ca pe un Luceafăr, ce luminează toată făptura, pe însuşi văzătorul lui Hristos şi de Dumnezeu grăitorul, apostolul Iacob, cu cântări să-l lăudăm, cinstind astăzi prăznuirea lui; că se roagă pururea pentru noi toţi.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon, oarecând, cu credinţa Treimii văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu vărsarea de Lumină cea fără de materie fiind luminat, apostole, ai luminat pe cei ţinuţi în negura cea cumplită a necunoştinţei; pe cei ce cântă: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe tine, cel ce ai luminat mulţimea păgânilor cu strălucirile şi cu razele Duhului, sămânţă dumnezeiască te-au numit, cântând: Binecuvântat eşti, Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu înţelepciune de Dumnezeu dăruită fiind împodobit, ai ruşinat înţelepciunea lumii, grăind, Sfinte Iacob, ca un gânditor de Dumnezeu: Binecuvântat eşti Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Mai Sfântă eşti decât Sfinţii, Fecioară Maică, ceea ce ai zămislit pe Dumnezeu; pe care, lăudându-L, neîncetat cântăm: Binecuvântat este, prea curată, Rodul pântecelui tău.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pentru Legile părinteşti, fericiţii tineri, în Babilon, mai înainte nevoie pătimind, au dispreţuit porunca cea nebunească a celui ce împărăţea şi împreunându-se cu focul de care nu s-au ars, Celui ce Stăpâneşte, cântare vrednică l-au cântat: pe Domnul lăudaţi-L, lucrurile şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Învăţându-te cu adevărat Cereştile Taine, fericite tăinuitorule, ai străbătut toată lumea, propovăduind cu mare glas cuvântul credinţei lui Hristos; învăţând, apostole, cu negrăit har şi grăind: pe Domnul lăudaţi-L lucrurile şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii!

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fericit eşti, Sfinte apostole Iacob, învrednicit fiind de toată fericirea, ca unul care eşti împreună vorbitor şi împreună locuitor cu Stăpânul şi cu moştenirea cea desăvârşită cu adevărat te-ai îmbogăţit şi împreună cu Cuvântul te veseleşti, glăsuind şi cântând: pe Domnul lăudaţi-L lucrurile şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii!

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Stai, fericite Iacob, pentru lume, prea ales rugător către Mântuitorul, cerând de sus pace bogată bisericilor şi iertare de greşelile celor ce te laudă pe tine cu credinţă; cere mântuire sufletelor celor ce cântă: pe Domnul lăudaţi-L lucrurile şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Tu, solitoare de mântuire te-ai arătat tuturor, Maica lui Dumnezeu, una ce eşti cu totul lăudată; care ai născut pe Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu cel

Mântuitor; pe Cel ce ne-a dezlegat de blestemul cel de demult şi a dăruit Binecuvântare celor ce cântă cu credinţă: pe Domnul lăudaţi-L lucrurile şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii!

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre care nu cutează a căuta Oştile îngereşti; iar prin tine Preacurată S-a arătat oamenilor Cuvântul Întrupat. Pe care mărindu-L cu Oştile cereşti, pe tine te fericim.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-te-ai lumii ca un fulger, luminând pe cei ce şedeau de demult în întunericul şi în umbra necunoştinţei, trăgându-i la Lumina cea neapusă a Unuia-Născut Fiului, celui ce S-a Întrupat; căruia însuţi văzător ai fost, fericite şi slugă fierbinte, pe care Îl mărim.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Suflarea cea repede primind, ce s-a adus din cer, fericite şi cu limbă de foc insuflată îmbogăţindu-te, ai ars ca pe nişte spini înţelepciunea cea lumească, cea fără de Dumnezeu; strălucind cu razele strălucite ale propovăduirii lui Hristos, ai alungat negura necredinţei, de Dumnezeu fericite.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înfrumuseţat fiind cu podoaba Stăpânului cea neasemănată, de Dumnezeu înţelepţite şi înfrumuseţat cu strălucire, luminezi ca fulgerul şi foarte bucurându-te, Sfinte apostole Iacob, umbli cu adevărat împrejurul scaunului Ziditorului şi Dumnezeu, unde sunt cetele apostolilor, prea fericite.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca una care fără de ispită bărbătească ai avut în pântecele tău pe Cuvântul, rămânând fără stricăciune, Fecioară de Dumnezeu Născătoare, ai născut pe Emmanuel, cel ce este Dumnezeu şi Om. Pe Acesta îndoit în fire ştiindu-L, pe tine te mărim.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână

Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Înţelepciunea cu adevărat învăţătoare având, care te-a învăţat pe tine cele mai presus de minte, înţelepciunea elinească nebună a fi ai arătat-o, de Dumnezeu insuflate şi păgânilor luminător dumnezeiesc ai fost, cu cuvântul dreptei credinţe îndreptând pe cei neînţelegători. Pentru aceasta, izbăviţi fiind prin tine de înşelăciune, după vrednicie te lăudăm şi cu credinţă te fericim, de Dumnezeu grăitorule, Sfinte apostole Iacob; roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce cinstesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Ca una care eşti Mireasă cu totul fără de prihană a Făcătorului, ca o Maică a Mântuitorului, care nu ştii de bărbat; ca una care eşti locaş al Mântuitorului cu totul fără prihană, pe mine, cel ce sunt locaş de ruşine fărădelegii şi batjocură demonilor, grăbeşte de mă scapă de lucrarea lor cea rea, făcându-mă locaş luminat prin virtute, curată, ceea ce eşti de lumină primitoare; alungă-mi negura patimilor şi de Împărtăşirea cea de sus şi de Lumina cea neînserată, mă învredniceşte, cu rugăciunile tale.

Paraclisul Sfântului apostol Iacob al lui Alfeu

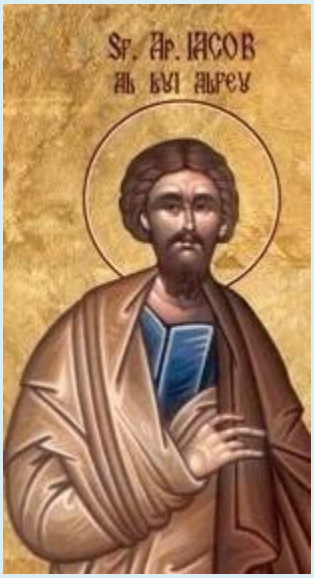

[Preotul: face obişnuitul început, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru.]

Citeţul: Amin. Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Rugăciunile începătoare

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm la Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Apoi: **Psalmul 142**

1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.
3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.
7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.
8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.
10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.
12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), *apoi:*

Troparul: Sfinte apostole Iacov, roagă-L pe mult milostivul Dumnezeu să dea sufletelor noastre iertare de păcate.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Nu vom tăcea nicicând, de Dumnezeu Născătoare, a spune pururea puterea ta noi, nevrednicii, că de nu ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi scăpat pe noi de atâtea primejdii, sau cine ne-ar fi păzit pe noi până acum slobozi ? Noi de la tine, Stăpână, nu ne vom depărta, că tu mântuieşti pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.

19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul Sfântului apostol Iacob al lui Alfeu

Cântarea I

Irmos: Pe Faraon, cel ce se purta în car, l-a cufundat toiagul lui Moise, cel ce a făcut minuni oarecând, în chipul Crucii lovind şi despărţind marea şi pe Israel fugăritul şi mergătorul pedestru l-a izbăvit; pe cel ce cântă cântare lui Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sămânța cea bună a cuvântului dumnezeiesc a căzut în țarina inimii tale, Sfinte apostole Iacob, și rod însutit de faptele mântuirii a adus, spre slava Semănătorului celor bune.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu adevărat ai fost sfinte, sămânța cea bună care a rodit bogat, dar și în inimile oamenilor ai făcut să rodească semințele dreptei credințe, însuți culegând roadele ostenelilor tale pentru propovăduirea Evangheliei lui Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Capiștile idolilor ai nimicit și ai înălțat Crucea lui Hristos, pe care Îl roagă sfinte, să mistuiască cu focul gurii Sale patimile noastre, ca să slăvim puterea Crucii Sale, izvor de viață celor ce se închină ei cu credință.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

În brațele tale ai purtat pe Cel de pe scaunul heruvimilor, ca pe un scaun de foc, iar acum cu ale tale rugăciuni ne mijlocești nouă răspuns bun la scaunul de judecată al Fiului tău.

Cântarea a III-a

Irmos: Tu eşti tăria mea, Doamne, Tu şi puterea mea, Tu, Dumnezeul meu, Tu bucuria mea, Cel ce n-ai lăsat sânurile părinteşti şi a noastră sărăcie ai cercetat-

o. Pentru aceasta, cu profetul Avacum, strig către Tine: Slavă puterii Tale, iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe Cruce ai fost răstignit pentru Stăpânul tău, dar următor făcându-te patimilor Lui ai luat și cununa slavei în Împărăția Sa.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Frate adevărat ai fost Sfântului Matei vameșul și pe căile adevărului împreună ați umblat, propovăduind pe Adevărul cel neschimbat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu secerea propovăduirii tale ai tăiat neghinele înșelăciunii idolești și ai cules rod bogat de mântuire spre slava Cuvântului vieții.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Lumea s-a bucurat luând mântuire prin pătimirea Fiului tău, iadul s-a tânguit, dar și mai mult ai suferit Stăpână, rănindu-te la inimă, dar primind voia Tatălui cu nădejdea Învierii.

Apoi aceste **stihiri:**

Pe tine te mărim, cinstite apostole, căci pe calea Învățătorului tăi ai mers cu râvnă și ai luat de la El răsplătire însutită pentru nevoințele tale.

Maica Luminii, cu adevărat cei ce aleargă cu dragoste la icoana ta află mare milă, iar noi de tot necazul aflăm ușurare, mărindu-te pe tine cu cântări duhovnicești.

Sedealna: Mijlocitor fii nouă la judecata lui Hristos, ca unul ce ai luat dar a judeca lumea și poți prin ale tale rugăciuni să îmblânzești pe Stăpânul, ca să nu ne dea pe noi mâncare celui viclean.

Cântarea a IV-a

Irmos: Nepăzind poruncile Tale Stăpâne, cu mintea mea intrând în patimile desfătărilor, am fost golit de har şi pentru răni zac gol; ci mă rog Ţie, Mântuitorule, mântuieşte-mă!

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Milostivește-te spre mine sfinte, cel ce pentru păcatele mele, crucea multor necazuri port și sunt înconjurat de mulți vrăjmași care tulbură pacea sufletului meu.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu focul rugăciunii tale arde toate gândurile celor răi și dă-mi a trece fără vătămare sufletească noaptea acestei lumi învechite în păcat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu râvnă ai slujit Făcătorului a toate și plată însutită ai luat pentru osteneli; cu talanții rugăciunii tale răscumpără-mă și pe mine din robia păcatului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Ascultă suspinurile inimii mele și îmi dă grabnică slobozire din legăturile patimilor mele, Împărătească a tuturor.

Cântarea a V-a

Irmos: Căutând cu ochiul Tău cel neadormit, milostivește-Te spre mine, cel cuprins de dormitarea trândăviei, şi care slujesc somnului desfătărilor în patul patimilor; Cel ce ţi-ai plecat capul pe Cruce şi Te-ai trezit de bunăvoie, micşorând Hristoase, noaptea păcatului, Cel ce eşti lumina dreptăţii”.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dezrădăcinat-ai spinii înșelăciunii din multe inimi, iar acum curățește și inima mea cea adâncită în somnul multor gânduri nelegiuite.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu arma Crucii ai luptat împotriva înșelăciunii idolilor și pe Hristos ai mărturisit cu tărie, pentru Acesta luând cununa dreptății.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu darul rugăciunilor tale scoate-mă pe mine din adâncul păcatului, ca unul ce ai fost dat lumii spre izbăvire din înșelăciunea celui rău.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Toată lumea o ai umplut de bună mireasmă prin ale tale rugăciuni, de care nu ne lipsi nici pe noi, cei ce purtăm mirosul greu al patimilor de mulţi ani.

Cântarea a VI-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălța către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În ceata apostolilor ai stat cu râvnă și prin focul pătimirii ai trecut, dar ai ajuns la izvorul desfătării cerești, unde te rogi și pentru sufletele noastre.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din mrejele înșelăciunii ai scos multe suflete, ca să slăvească pe Ziditorul a toate, Cel neîncetat mărit în cer și pe pământ.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe Hristos roagă-L să ne dea nouă răspuns bun la judecată și din mâinile celui rău să ne slobozească, pe noi cei întinați în multe păcate, ca să Îl mărturisim cu credință.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Deschide urechile inimii mele ca să aud glasul limpede al voii dumnezeiești și să mă feresc de tot păcatul otrăvitor de suflet.

Apoi aceste **stihiri**:

Cu undița Crucii ai tras din adâncul înșelăciunii multe suflete pierdute și le-ai adus la masa cerească, spre a lăuda pe Cel ce este dorirea Cetelor îngerești.

Preacurată, care, prin cuvânt, negrăit ai născut pe Cuvântul în zilele cele mai de apoi, roagă-te Lui, ca una ce ai îndrăznire de Maică.

Condacul: Binecuvântaţi-l pe Iacov, lăudaţi-l ca pe trimisul Domnului, că a săturat sufletele celor evlavioși cu dogme înţelepte. Stând pe tronul slavei în faţa Stăpânului, el petrece împreună cu îngerii, neîncetat rugându-se pentru noi toţi.

Prochimenul; Evanghelia

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pentru rugăciunile apostolului Tău, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Apoi **stihira** glas 6 (forma glasului 2):

Podobie: Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Stih: ***Miluieşte-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegile noastre.***

Pe Cruce ai fost răstignit, urmând întru totul Învățătorului tău, Cel ce te-a și primit întru odihna Sa.

[Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău şi binecuvântează moştenirea Ta, cercetează lumea Ta cu milă şi cu îndurări, înalţă fruntea creştinilor ortodocşi şi trimite peste noi milele Tale cele bogate; pentru rugăciunile prea curatei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria; cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci; cu ocrotirile cinstitelor, cereştilor netrupeşti Puteri; pentru rugăciunile cinstitului, măritului prooroc, Înaintemergătorului şi Botezătorului Ioan; ale Sfinţilor, măriţilor şi întru tot lăudaţilor apostoli; ale tuturor sfinţilor sfinţiţilor ierarhi; ale sfinţilor, măriţilor şi bunilor biruitori mucenici; ale prea cuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor părinţilor noştri, ale Sfinţilor (N), a căror pomenire o săvârşim, ale Sfântului apostol Iacov al lui Alfeu, ale Sfinţilor şi drepţilor dumnezeieşti părinţi Ioachim şi Ana şi pentru ale tuturor sfinţilor; rugămu-ne, Mult-milostive Doamne, auzi-ne pe noi păcătoşii, care ne rugăm Ţie, şi ne miluieşte pe noi.

Doamne, miluieşte (de 12 ori).]

Cântarea a VII-a

Irmos: Chipului celui de aur neînchinându-se tinerii lui Avraam, s-au lămurit ca aurul în topitoare; că, în cuptorul cel de foc, ca într-o cămară luminată, dănţuiau, cântând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu fulgerul rugăciunii tale stârpește Sfinte Iacob, patimile cele ce strică templul sufletului meu și îmi dă mie trecere netulburată prin pustiul acestei vieți trecătoare.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Adevărul ai propovăduit, izgonind întunericul înșelăciunii, iar acum întru lumina Treimii petrecând, te rogi și pentru cei din întunericul păcatului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu sângele tău ai pecetluit propovăduirea Evangheliei lui Hristos, iar acum dănțuiești cu îngerii, aducând Stăpânului tămâia rugăciunilor tale pentru toată lumea.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

În pântecele tău a încăput Cel necuprins în ceruri pentru mulțimea smereniei tale, Preacurată, către care îndreptează și pașii sufletelor noastre rănite de pietrele gândurilor mândriei.

Cântarea a VIII-a

Irmos: Văzându-Te soarele întins pe Cruce, şi-a strâns razele şi tot pământul s-a clătinat cu cutremur, Împărate al tuturor, văzându-Te de voie pătimind, Cel ce eşti din fire nepătimitor. Pentru aceasta, Te rog Hristoase: Tămăduieşte ca un doctor patimile sufletului meu!

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Potolește valurile patimilor mele, ca unul ce ai luat de la Hristos putere a mijloci pentru cei împovărați de multe și grele ispite.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nu te-ai clintit în fața prigonitorilor, ci ai stat drept pe piatra credinței și ai mărturisit Adevărul; luminează-mă și pe mine ca să stau în fața vrăjmașilor fără teamă și să grăiesc din înțelepciunea Duhului Sfânt.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Crucea ta o ai purtat cu bucurie, așteptând vederea Celui Dorit, către care mijlocește să ne scoată pe noi din hățișul păcatelor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Maică te-ai cunoscut întru feciorie, iar acum cu ale tale rugăciuni din nerodirea sufletului scoți pe cei osândiți.

Cântarea a IX-a

Irmos: Eva adică, prin păcatul neascultării, blestem înăuntru a adus, iar tu Fecioară de Dumnezeu Născătoare, prin odrasla purtării în pântece, lumii binecuvântare ai înflorit; pentru aceasta toţi te slăvim.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Multe suflete ai întors din rătăcire, fiind luminat de harul Mângâietorului, pe care Îl trimite și la cei ce te măresc pe tine.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De Învierea Stăpânului Hristos foarte te-ai bucurat, iar după a ta pătimire pe Cruce către Acesta ai alergat, primind din mâna Lui cununa vieții celei veșnice.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Paharul pătimirii ai băut pentru Hristos încă de pe pământ, ca în ceruri să stai la masa cea cerească, veselindu-te de paharul iubirii dumnezeiești.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preacurată, ceea ce ești slava fecioriei, sufletul meu cel împovărat cu multe păcate îl curățește și dăruiește minții mele strălucirea înțelepciunii.

Apoi: ***Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât heruvimii şi mai mărită fără de asemănare decât***

serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe Tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Bucură-te, floare strălucită ce luminează în cununa apostolilor, fierbinte rugător pentru pacea lumii, următor desăvârşit al patimilor lui Hristos, rugător fierbinte pentru cei aflați în necazuri, nu înceta a ne pomeni pe noi la prestolul Preasfintei Treimi.

Cu darul lui Hristos fiind îmbrăcat, ai nimicit toată cugetarea pământească și paharul chinurilor ai băut, luând de la Hristos mare răsplătire.

Cu săgeata cuvintelor tale ai doborât înșelăciunea idolilor și din temnița patimilor ai slobozit pe cei ce așteptau mângâierea Adevărului.

Martor ai fost multelor minuni ale Cuvântului și vrednic de ceata apostolilor lui Hristos, înaintea căruia stând acum roagă-te pentru mântuirea sufletelor noastre. Pe Cruce sângele ți-ai vărsat, dar ai trecut la odihnă cea cerească, unde lauzi neîncetat slava Ziditorului tuturor.

Întărește-mă Sfinte Iacob, a răbda mulțimea necazurilor pentru iertarea păcatelor mele celor multe, iar la judecata înfricoșătoare a lui Hristos fii mie mijlocitor, izbăvindu-mă de focul cel veșnic cu ploaia rugăciunilor tale.

Cetele puterilor netrupeşti, cu Botezătorul, cu apostolii lui Hristos şi cu Născătoarea de Dumnezeu Maria, faceţi rugăciune ca să ne mântuim.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sfinte apostole Iacob, fă rugăciune neîncetată pentru toată zidirea care zace în robia păcatului, spre a se slobozi din tiranie și a aduce cântare de slavă Purtătorului ei de grijă.

Paharul multor pătimiri ai băut pentru dulceața dragostei lui Hristos, pe care o revarsă și în inimile noastre cele îmbolnăvite de amărăciunea multor ispite.

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi de toată nevoia şi necazul.

Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub sfânt acoperământul tău.

Sursa:
https://sfantulnectarie-babylenuta.blogspot.ro/2014/10/paraclisul-sfantului-apostol-iacob-al.html

Vieţile Sfinţilor - Pomenirea Sfântului apostol Iacob al lui Alfeu

Sfântul apostol Iacob era fiul lui Alfeu şi fratele lui Matei, vameşul şi evanghelistul.

Când Domnul nostru Iisus Hristos vieţuia cu trupul pe pământ şi alegea pentru vrednicia apostolească pe oamenii cei fără de răutate şi drepţi, ca să-i trimită la propovăduirea Evangheliei în toată lumea, atunci l-a ales pe acest Iacob şi ca pe un vrednic l-a numărat în ceata apostolească.

Iar Iacob a fost dintre cei doisprezece apostoli, însuşi văzător şi ucenic al lui Hristos, propovăduitor al Tainelor şi următor paşilor Lui şi împreună cu ceilalţi apostoli, primind Sfântul Duh care s-a pogorât asupra lor în limbi de foc, a mers la diferite neamuri şi popoare ca să propovăduiască pe Hristos, să povăţuiască şi să-i aducă pe cei rătăciţi la calea mântuirii.

Aprinzându-se cu râvna cea dumnezeiască, ca focul a ars spinii necredinţei, a sfărâmat idolii şi le-a risipit capiştile, a tămăduit multe boli şi a gonit din oameni duhurile necurate şi viclene şi a adus Domnului nostru Iisus Hristos mulţime de popor, de la care şi-a câştigat numele cel nou: sămânţa dumnezeiască, căci semănând în inimile oamenilor cuvântul dumnezeiesc a sădit şi a sporit dreapta credinţă; pentru aceasta s-a numit "sămânţa dumnezeiască".
Şi înconjurând multe ţări, a semănat sămânţa cea cerească şi adunând spicele mântuirii omeneşti, a sfârşit alergarea sa pe urma lui Hristos, pentru că s-a făcut

următor al patimilor Lui şi fiind pironit pe cruce şi-a dat sufletul său lui Dumnezeu.

Sfântul apostol Iacob al lui Alfeu - miniatură din Menologhionul lui Vasile al II-lea Macedoneanul. 976-1025 (Vat. GR 1613.. P. 337)

Şi această "dumnezeiască sămânţă" - adică Sfântul Iacob - a fost adunată cu roduri însutite în cerească jitniţă unde, săturându-se însuşi de vederea feţei lui Dumnezeu şi nouă ne mijloceşte aceeaşi săturare cu rugăciunile sale.

Sinaxar din 9 octombrie

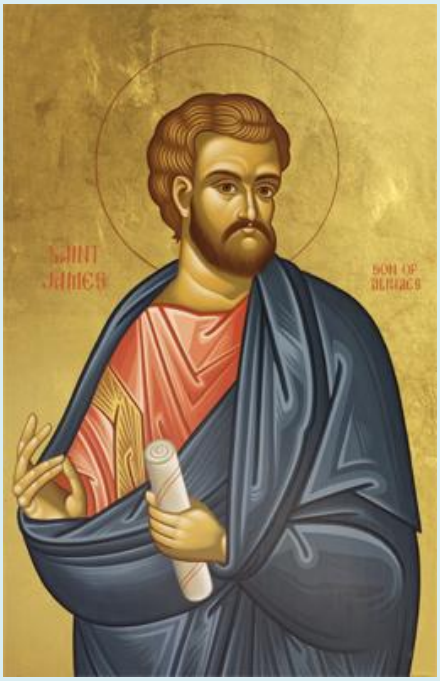

În această lună (octombrie), în ziua a nouă, pomenirea Sfântului apostol Iacov al lui Alfeu.

Acesta era fratele Sfântului Matei, evanghelistul, care fusese mai înainte vameş şi era fiu al lui Alfeu; mergând la propovăduirea Evangheliei, arzându-se de râvnă dumnezeiască, a stricat toate capiştile idolilor, tămăduind boli şi gonind duhuri necurate; pentru care lucru şi mulţimea limbilor, l-a numit sămânţă dumnezeiască.

Acesta umblând multă parte a lumii şi vestind pe Hristos, ca un iubitor de Hristos şi patimă ce-a râvnit şi moartea, că a fost răstignit pe cruce şi aşa şi-a dat Duhul la Dumnezeu.

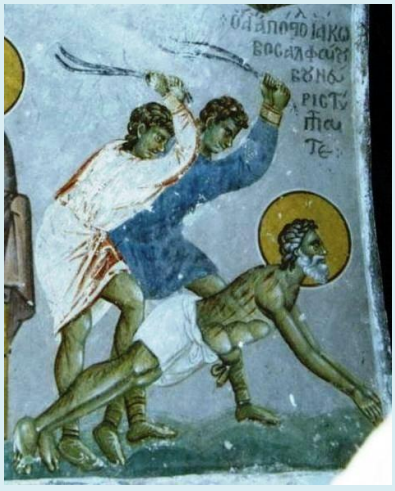

Tot în această zi, prea cuviosul Părintele nostru Andronic şi Atanasia soţia lui.

Acest cuvios Andronic, a fost din Antiohia cea mare, lucrător de argint, foarte cucernic, plin de fapte bune şi bogat; şi a luat luişi pe Atanasia, femeie curată şi iubitoare de Dumnezeu; iar bogăţia lor o împărţeau în trei părţi; o parte la săraci, alta la împodobirea bisericilor şi a treia la trebuinţa casei lor.

Au născut ei un fiu şi o fiică, iar după naşterea celor doi fii, n-au mai adăugat a se cunoaşte trupeşte, ci amândoi se nevoiau pururea în curăţie, la rugăciune, şi a face bine săracilor şi a căuta pe bolnavi. Trăind aşa doisprezece ani împreună, fiind fiii lor la o vârsta care putea să dea bucurie părinţilor, într-o zi îmbolnăvindu-se amândoi fiii au murit.

Deci Andronic, nu se arăta mâhnit de acea întâmplare, ci încă a strigat fericitul, acel glas al lui Iov, zicând: "Gol am ieşit din pântecele maicii mele, gol mă voi şi duce": "Domnul a dat, Domnul a luat".

Iar femeia lui, Atanasia, avea jale nemângâiată, zdrobindu-se cu atâtea plânsuri, încât de mâhnirea cea mare atâta a slăbit încât era să moară; pentru că zicea: "Să mor şi eu cu fiii mei".

La îngroparea fiilor lor s-au adunat toţi cetăţenii şi însuşi patriarhul cu tot clerul, şi i-au îngropat în biserica Sfântului Iulian. Iar după îngropare nu voia Atanasia să meargă la casa sa, ci şedea lângă mormântul fiilor săi plângând.

La miezul nopţii însă i s-a arătat ei Sfântul mucenic Iulian, în chip de călugăr, zicându-i: "Pentru ce nu laşi pe cei ce sunt aicea să se odihnească, femeie?"

Iar ea a zis: "Nu te mânia pe mine, domnule; sunt mâhnită, pentru că doi fii am avut, şi pe aceştia astăzi i-am îngropat împreună".

Iar el i-a zis: "Dar de ce plângi pentru dânşii? Că în ce chip caută firea omenească mâncare şi nu se poate a nu-i da, aşa şi copiii cu cereştile bunătăţi se hrănesc de la Hristos, pe Care roagă-L, zicând: "Dreptule judecător, dacă ne-ai lipsit de cele pământeşti, nu ne lipsi de cele cereşti".

Iar ea auzind acestea s-a smerit şi şi-a schimbat mâhnirea în bucurie, că zicea: "Dacă fiii mei vieţuiesc în cer, apoi de ce plâng eu?" Şi s-a întors să mai vorbească cu cel ce i se arătase şi nu l-a mai văzut; l-a căutat prin toată biserica, şi n-a aflat pe nimeni.

Atunci Atanasia a cunoscut ca vedenie a fost, şi s-a spăimântat; şi mergând a spus bărbatului ceea ce a văzut, şi s-au mângâiat amândoi.

Iar nu după multă vreme, a zis Atanasia către Andronic: "Lasă-mă la o mănăstire, ca să-mi plâng păcatele", şi el primind cuvântul cu bucurie, fiindcă dorea şi el, au împărţit cea mai multă parte din avuţia lor la săraci, şi au iertat robii ce erau cumpăraţi, iar cealaltă avuţie a lor au dat-o socrului său ca să facă bolniţă de săraci şi gazdă străinilor, şi luându-şi puţină avere, cât să le fie pe cale, au ieşit noaptea din cetate numai ei amândoi.

Iar fericita Atanasia întorcându-se, a văzut de departe casa sa, şi căutând spre cer a zis: "Dumnezeule cel ce ai zis lui Avraam şi Sarei: ieşi din pământul tău şi din rudenia ta, şi vino la pământul pe care îl voi arăta ţie, caută şi spre noi şi ne du întru frica ta. Iată pentru numele tău, am lăsat casa noastră, ca să nu ne închizi noua uşile împărăţiei Tale".

Şi plângând amândoi, au mers în calea lor şi ajungând la Ierusalim s-au închinat la Sfintele Locuri, şi vorbind cu mulţi părinţi, au luat binecuvântare de la dânşii. Şi auzind de părintele Daniil, au mers la dânsul, şi i s-au închinat lui; acesta vorbind cu ei cuvânt de mântuire, mult i-a folosit, şi scriindu-le o carte i-a binecuvântat şi i-a trimis la Mănăstirea Tavenisiotului.

Deci mergând acolo, a dat fericitul Andronic pe sfânta lui soţie Atanasia la mănăstirea de femei. Iar el întorcându-se la părintele Daniil, a primit îngerescul chip şi a petrecut fericitul lângă acest părinte doisprezece ani, nevoindu-se.

După această a rugat pe părintele să-l lase pe el la Ierusalim să se închine la Sfintele Locuri; iar părintele Daniil făcând rugăciune i-a dat voie.

Şi mergând părintele Andronic în părţile Egiptului, a şezut să se odihnească puţin sub un copac, şi iată după rânduiala lui Dumnezeu a văzut pe fericita Atanasia, femeia sa, care mergea în chip bărbătesc, şi s-au închinat unul către celălalt. Deci a cunoscut Atanasia pe bărbatul său, iar el nu a cunoscut-o pe ea. Căci cum era cu putinţă să o cunoască, că faţa ei se vestejise de înfrânare, şi era neagră ca un arap:

Către aceasta încă şi rânduiala sa schimbându-şi, era îmbrăcată bărbăteşte, şi a întrebat pe Andronic, zicând: "Oare, nu eşti tu ucenicul părintelui Daniil, cel ce se numeşte Andronic?"

Iar el a zis: "Eu sunt".

Şi iarăşi l-a întrebat: "Unde mergi Avva Andronic?"

Răspuns-a Andronic: "Mă duc la Sfintele Locuri să mă închin; dar tu unde mergi, şi cum îţi este numele?"

Iar ea a zis: "Mă duc şi eu la Sfintele Locuri, şi numele îmi este Atanasie" (pentru că aşa îşi schimbase numele).

Şi a zis Andronic: "Să mergem dar împreună".

Iar Atanasie a zis: "De voieşti să mergi cu mine, să pui pază gurii tale ca în tăcere să călătorim".

Iar el a zis: "Bine, să fie aşa precum voieşti".

Grăit-a Atanasie: "Să mergem dar, şi rugăciunile sfântului tău stareţ să călătorească cu noi".

Şi ajungând la Sfânta Cetate şi închinându-se la Sfintele Locuri, s-au întors cu tăcere la Alexandria. Şi a zis Atanasie către părintele Andronic: "Voieşti, părinte, să petrecem amândoi într-o chilie?"

Răspuns-a Andronic: "Să petrecem; însă mai întâi voi întreba pe stareţ dacă ne va porunci nouă ca împreună să petrecem".

Şi a zis Atanasie: "Mergi şi întreabă, iar eu te voi aştepta pe tine în schitul ce se cheamă Optsprezecinicul; şi de-ţi va porunci părintele să vii la mine, precum am umblat cu tăcere, aşa cu tăcere şi în chilie să petrecem. Iar de nu vei putea să petreci în tăcere, să nu vii la mine; că măcar şi părintele de ar porunci, nu voi să vieţuiesc acolo unde nu ar fi tăcere".

Şi mergând Andronic la Avva Daniil, i-a spus de împreună călătorul său Atanasie.

Şi a zis Daniil lui Andronic: "Mergând să iubeşti tăcerea, şi să petreci cu Atanasie de vreme ce este călugăr desăvârşit". Deci a luat Andronic pe Atanasie, şi l-a dus în chilia sa, şi au petrecut în frica lui Dumnezeu cu tăcere alţi douăsprezece ani; şi n-a cunoscut Andronic că Atanasie este soţia lui; pentru că aceea se ruga cu deadinsul lui Dumnezeu ca să nu fie cunoscută de bărbatul său. Iar Avva Daniil adeseori venea la dânşii şi-i învăţa.

Odată fiind la dânşii, şi mult grăindu-le de folosul sufletului, se întorcea; şi mai înainte de a sosi în chilia sa, l-a ajuns fericitul Andronic, zicându-i: "Părinte Daniel, părintele Atanasie se duce către Domnul!"

Şi întorcându-se stareţul, l-a aflat într-o mare fierbinţeală; şi a început Atanasie a plânge. Şi stareţul i-a zis: "Se cade să te bucuri că mergi să întâmpini pe Hristos, iar nu să plângi".

Răspuns-a Atanasie: "Nu plâng pentru mine, ci pentru părintele Andronic; ci să faci dragoste părinte, după îngroparea mea vei afla o scrisoare sub căpătâiul meu, şi citind-o să o dai părintelui Andronic".

Şi făcând rugăciune, s-a împărtăşit Atanasie cu dumnezeieştile taine, şi s-a dus către Domnul. Şi au venit fraţii să îngroape trupul lui, şi aflară că era femeie cu firea ei.

Iar Avva Daniil a aflat sub căpătâiul ei scrisoarea şi, citind-o, a dat-o lui Andronic. Atunci a cunoscut Andronic, că femeia lui era, şi toţi au lăudat pe Dumnezeu.

Şi s-a auzit aceasta în toate Lavrele, şi trimiţând Avva Daniil a chemat pe toţi părinţii cei din Egipt, şi pe cei din pustiul cel mai dinăuntru, şi s-au adunat din toate Lavrele, şi au îngropat cu cinste sfântul trup al fericitei Atanasiei, mărind pe Dumnezeu cel ce i-a dat o asemenea răbdare.

Iar după îngroparea ei, au petrecut stareţul cu Andronic până la a şaptea zi, şi în ziua a şaptea făcând pomenirea celei ce se mutase, a voit ca să ia pe Andronic în chilia sa; iar Andronic îl ruga zicând: "Lasă-mă aicea părinte, ca şi eu să mă îngrop cu doamna mea Atanasia". Şi lăsându-l stareţul s-a dus; şi încă nesosind el până la chilie l-a ajuns un călugăr, zicându-i: "Părintele Andronic se duce către Domnul".

Şi a trimis stareţul în urma părinţilor celor ce plecase, zicând: "întorceţi-vă cu mine la părintele Andronic; iar ei întorcându-se l-au aflat încă viu, şi au luat binecuvântare de la dânsul.

Iar sfârşindu-se cu pace părintele Andronic, s-a îngropat cu fericita Atanasia, lăudând pe Dumnezeul cel minunat între sfinţii săi. căruia se cuvine mărirea, în vecii vecilor. Amin.

Tot în această zi, pomenirea dreptului Avraam şi a nepotului său Lot.

Avraam s-a născut prin secolul al doisprezecelea înainte de Hristos la Ur, în ţinutul caldeenilor. Se trăgea din neamul lui Sem şi era căsătorit cu Sarah, rămasă fără copii. Dumnezeu îl alese pe Avraam pentru a face din el părintele poporului său. Îi spuse: "Ieşi din pământul tău, din neamul tău şi din casa tatălui tău şi vino în pământul pe care ţi-l voi arăta Eu. Şi Eu voi ridica din tine un

popor mare, te voi binecuvânta, voi mări numele tău şi vei fi izvor de binecuvântare. Binecuvânta-voi pe cei ce te vor binecuvânta, iar pe cei ce te vor blestema îi voi blestema; şi se vor binecuvânta întru tine toate neamurile pământului" (Facere 12, 1-3).

Avraam se încredinţă cuvintelor Domnului şi fără să se uite în urmă, îşi luă pe femeia lui Sarah, pe nepotul său Lot, avuţiile şi slugile sale şi se duse tot înainte, către ţinutul Canaan.

În schimbul credinţei sale, Dumnezeu îi promise lui Avraam să facă un legământ veşnic între El şi urmaşii săi, legământ ce avea să fie simbolizat în tăierea împrejur a oricărui născut de parte bărbătească din descendenţa lui Avraam.

Ca prim semn al favorurilor sale, Domnul îi dădu un fiu lui Sarah cea sterilă, chiar dacă şi ea şi bărbatul ei erau foarte înaintaţi în vârstă. Isaac deveni astfel semnul bunăvoinţei lui Dumnezeu şi simbolul viitorului Mesia, Hristos, care trebuia să vină pentru a duce la bun sfârşit şi la perfecţiune promisiunile făcute de Dumnezeu sfântului patriarh.

Avraam muri într-o bătrâneţe fericită la vârsta de o sută şaptezeci şi cinci de ani. Fu îngropat în pământul din Canaan, pe ogorul pe care îl cumpărase ca să îi facă mormânt lui Sarah.

Când Lot intră cu Avraam în ţinutul Canaan, puse stăpânire pe pământurile bogate şi fertile din câmpia Iordanului şi se instală în Sodoma. Dar locuitorii ţinutului erau în acea vreme afundaţi în viciu şi perversiuni. Ei atraseră mânia Domnului, care hotărî să distrugă oraşul.

Trimise totuşi doi Îngeri ca să-l vestească pe Lot şi să îi poruncească să fugă de acolo, el şi ai săi. Îi spuseră: "Mântuieşte-ţi sufletul tău! Să nu te uiţi înapoi, nici să te opreşti în câmp, ci fugi în munte, ca să nu pieri cu ei!" (Geneza 19 :17). În momentul în care Lot se îndepărta, Dumnezeu făcu să plouă peste Sodoma şi Gomora pucioasă şi foc, şi păcătoşii muriră în chinurile pe care li le pregăteşte pentru veşnicia în iad. Dar femeia lui Lot nu ascultă porunca Domnului şi se întoarse pentru a se uita în urmă. Fu dintr-odată schimbată într-o statuie de sare, să fie de învăţătură pentru generaţiile ce aveau să urmeze că trebuie să urmeze chemarea Domnului fără nici o privire pentru lumea şi obiceiurile din care El ne-a scos.

Lot şi Avraam sunt prăznuiţi şi cu ceilalţi Strămoşi ai lui Hristos, în duminica dinaintea Crăciunului.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei muceniţe Poplia

Aceasta trăia pe vremea păgânului Iulian, măritată fiind mai înainte şi născând roadă vrednică lui Dumnezeu, pe preotul Ion care a fost purtător de grijă pentru orânduiala Bisericii, şi pururea fugea de vrednicia episcopiei, pentru multa lui smerenie.

Deci mergând atunci Iulian la Antiohia, având multă mândrie demonică şi silind pe toţi să creadă în demoni, această cinstită bătrână, a început a cânta în faţa împăratului cu nişte fecioare: "Idolii păgânilor argint şi aur, lucruri de mâini omeneşti". Pentru aceasta târând-o, au bătut-o tare peste obraz, atâta cât s-a roşit şi pământul de sângele ei, dar nu a fost omorâtă, până la întoarcerea Paravatului. Acela însă, fiind înjunghiat, nu s-a mai întors, iar ea trăind un an după aceea, cu pace s-a dus către Domnul.

Tot în această zi, prea cuviosul părintele nostru Petru.

Acest fericit ostaş a fost pe vremea împărăţiei lui Teofil; şi fiindcă era încuviinţat şi la frumuseţe şi la stat, şi la chipul trupului, a fost încins de împăratul mare spătar.

Apoi călcând şi lepădând toate lucrurile lumeşti, a mers la viaţa călugărească, la o mănăstire ce se cheamă Dafnes, şi şi-a pus numele Petre, în loc de Leon. Apoi s-a dus la Olimp, după aceea la Sfintele Locuri, apoi la Laodiceea şi la Attalia, suferind toate ostenelile călătoriei. Deci fiindcă înţelese înălţimea vieţii şi a faptelor sale celor bune, l-a plecat împăratul Vasile Macedon, de a mers la Mănăstirea Sfântului Foca. În care nevoindu-se foarte după Dumnezeu, cu pace şi-a dat duhul.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul apostol Iacov al lui Alfeu; Sfinţii cuvioşi Andronic şi Atanasia

Sfântul Iacov al lui Alfeu a fost unul dintre cei 12 apostoli ai Mântuitorului Iisus Hristos. El nu trebuie confundat cu Iacov „fratele Domnului”, episcopul Ierusalimului şi autorul Epistolei din Noul Testament.

După Pogorârea Duhului Sfânt, apostolul Iacov al lui Alfeu a mers la neamurile din sudul Palestinei şi în Egipt, unde a predicat Evanghelia mântuirii, aducând la Hristos mulţime de popoare.

A murit asemenea Mântuitorului Iisus Hristos, fiind răstignit pe cruce.

***

Astăzi, Biserica îi pomeneşte şi pe Sfinţii Andronic şi Atanasia. Andronic era din Antiohia cea mare, cu meşteşugul fiind lucrător de argint, foarte cucernic, plin de fapte bune şi bogat. Şi-a luat femeie pe Atanasia, care şi ea era iubitoare de Dumnezeu, vieţuind ei cu cinste după plăcerea Domnului şi fiind împodobiţi cu toate virtuţile. Iar bogăţia lor o împărţeau în trei părţi: o parte la săraci, o parte pentru înfrumuseţarea bisericilor, iar o parte la trebuinţele casei lor.

Ei au avut un fiu şi o fiică, iar după naşterea celor doi copii nu au mai vrut să se cunoască trupeşte, ci se nevoiau amândoi în curăţie şi rugăciune smerită. Însă, într-o zi, copiii lor au murit, dar Andronic nu se arăta prea mâhnit, ci rugându-se neîncetat vieţuia după pilda vieţii lui Iov cel mult răbdător.

Soţia sa Atanasia era însă foarte mâhnită, iar după îngroparea fiilor ei nu voia să meargă acasă, ci stătea lângă mormânt. În urma unei vedenii în care a vorbit cu Sfântul mucenic Iulian, Atanasia a mers la bărbatul ei şi l-a rugat să o lase să plece la mănăstire.

Amândoi au devenit monahi, trăind în curăţie şi rugăciune, făcându-se plăcuţi Domnului pentru vieţile lor pilduitoare.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul apostol Iacov al lui Alfeu; Sfântul cuvios Andronic şi Atanasia, soţia sa

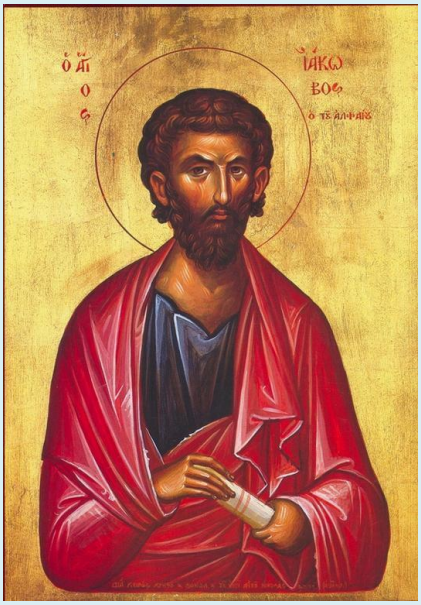

Biserica Ortodoxă prăznuieşte astăzi pe Sfântul apostol Iacov al lui Alfeu, pe Sfântul cuvios Andronic şi Atanasia, soţia sa († sec. V).

***

Tropar, glasul 3: Apostole Sfinte Iacov, roagă pe Milostivul Dumnezeu, ca să dăruiască iertare de greşeli sufletelor noastre.

Sfântul apostol Iacov al lui Alfeu era fiul lui Alfeu şi fratele lui Matei, vameşul şi evanghelistul. Când Domnul nostru Iisus Hristos vieţuia cu trupul pe pământ şi alegea pentru vrednicia apostolească pe oamenii cei fără de răutate şi drepţi, ca să-i trimită la propovăduirea Evangheliei în toată lumea, atunci l-a ales pe acest Iacob şi ca pe un vrednic l-a numărat în ceata apostolească.

Iar Iacob a fost dintre cei doisprezece apostoli, însuşi văzător şi ucenic al lui Hristos, propovăduitor al Tainelor şi următor paşilor Lui şi împreună cu ceilalţi apostoli, primind Sfântul Duh care s-a pogorât asupra lor în limbi de foc, a mers la diferite neamuri şi popoare ca să propovăduiască pe Hristos, să povăţuiască şi să-i aducă pe cei rătăciţi la calea mântuirii.

Aprinzându-se cu râvna cea dumnezeiască, ca focul a ars spinii necredinţei, a sfărâmat idolii şi le-a risipit capiştile, a tămăduit multe boli şi a gonit din oameni duhurile necurate şi viclene şi a adus Domnului nostru Iisus Hristos mulţime de popor, de la care şi-a câştigat numele cel nou: sămânţa dumnezeiască, căci semănând în inimile oamenilor cuvântul dumnezeiesc a sădit şi a sporit dreapta credinţă.

Pentru aceasta s-a numit sămânţa dumnezeiască. Şi înconjurând multe ţări, a semănat sămânţa cea cerească şi, adunând spicele mântuirii omeneşti, a sfârşit alergarea sa pe urma lui Hristos, pentru că s-a făcut următor al patimilor Lui, şi fiind pironit pe cruce şi-a dat sufletul său lui Dumnezeu.

Şi această dumnezeiască sămânţă - adică Sfântul Iacob - a fost adunată cu roduri însutite în cereasca jitniţă unde, săturându-se însuşi de vederea feţei lui Dumnezeu, şi nouă ne mijloceşte aceeaşi săturare cu rugăciunile sale.

Sfântul cuvios Andronic și Atanasia, soția sa († sec. V)

Sfântul Andronic a trăit în Antiohia Siriei în timpul împăratului Teodosie cel mare (379-395). Fiind căsătorit, a avut doi copii pe care i-a pierdut în urma unei boli. Astfel, și-a împărțit averea săracilor și a plecat împreună cu soția sa la Locurile Sfinte, apoi în Alexandria Egiptului.

Atanasia, soția sa, a intrat într-o mănăstire de maici din Tebaida, iar Sfântul Andronic a rămas la schitul cuviosului Daniil, în apropiere de Alexandria.

După 24 de ani petrecuți în mănăstire, Sfântul Andronic și Sfânta Atanasia au trecut la Domnul.

Troparul Sfântului cuvios Andronic, glasul 1: Locuitor pustiului, înger în trup şi de minuni făcător te-ai arătat, purtătorule de Dumnezeu, părintele nostru Andronic. Cu postul, cu privegherea şi prin rugăciune primind daruri cereşti, tămăduieşti pe cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu credinţă. Slavă Celui ce ţi-a dat ţie putere; Slavă Celui ce te-a încununat pe tine; Slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

Troparul Sfintei cuvioase Atanasia, glasul al 8-lea: Întru tine, maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că, luând crucea, ai urmat lui Hristos; şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, cuvioasă maică Atanasia, duhul tău.

Proloagele din 9 octombrie

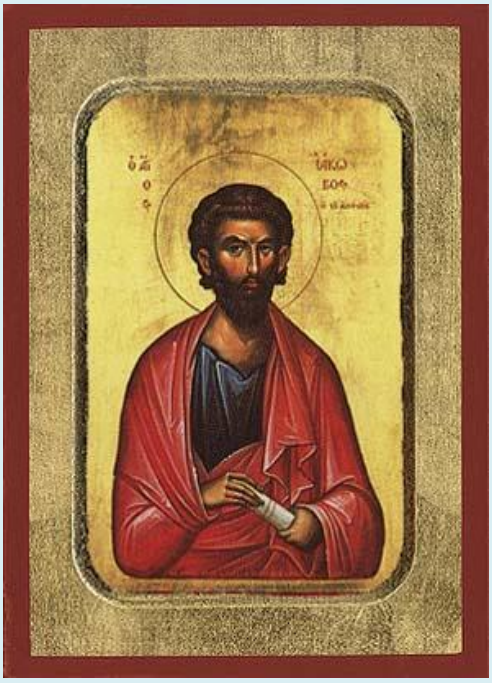

Luna octombrie în 9 zile: Sfântul apostol Iacov al lui Alfeu.

Acest Sfânt Iacov a fost unul din cei 12 apostoli mari şi a trăit pe vremea Mântuitorului Hristos.

De vreme ce sunt mai mulţi Apostoli care poartă numele de Iacov, trebuie ştiut că acest Iacov, "fiul lui Alfeu", nu este aceeaşi persoană cu Iacov "fratele Domnului", episcopul Ierusalimului şi scriitorul Epistolei din Noul Testament.

Tradiţia creştină ne spune că Sfântul apostol Iacov al lui Alfeu a fost ales de Domnul pentru vrednicia apostolească, fiindcă era un om drept şi fără răutate şi a slujit cu credinţă pe Hristos, văzând faptele Lui, urmând paşilor Lui şi propovăduind tainele Lui, începând de la Botezul Domnului în Iordan şi până la Înălţarea Lui la cer.

Se spune că după Pogorârea Duhului Sfânt, apostolul Iacov al lui Alfeu a mers la neamurile din sudul Palestinei şi în Egipt, propovăduind cuvântul mântuirii şi aducând la Hristos mulţime de popoare. Pentru aceasta l-au şi numit ele cu un nume nou: numele de "dumnezeiască sămânţă" ca pe unul ce a sădit dumnezeiasca credinţă în multe inimi omeneşti.

Şi a sfârşit alergarea sa, urmând patimilor Domnului şi dându-şi lui Dumnezeu duhul său, pironit pe cruce, din dragoste pentru Hristos.

Întru această zi, istorisire a cuviosului părintelui nostru Daniil, despre Andronic şi despre soţia sa Atanasia (sec.V).

Acest cuvios Andronic a fost din Antiohia cea mare, cu meşterul lucrător de argint, foarte cucernic, plin de fapte bune şi bogat. Şi şi-a luat femeie pe Atanasia, care şi ea era curată şi iubitoare de Dumnezeu, vieţuind ei cu cinste, după plăcerea Domnului, înfrumuseţându-se cu toate bunătăţile. Iar bogăţia lor, în care erau îndestulaţi, o împărţeau în trei părţi: o parte cheltuind-o la săraci, alta la împodobirea bisericilor, iar a treia la trebuinţa casei lor.

Şi au născut un fiu şi o fiică, iar după naşterea celor doi copii, n-au mai voit a se cunoaşte trupeşte, ci se nevoiau amândoi pururea în curăţie, la rugăciune, la a face bine săracilor şi la a căuta pe bolnavi.

Şi, vieţuind doisprezece ani împreună, fiii lor erau la o vârstă ca aceea care aduceau multă bucurie părinţilor lor. Dar într-o zi, copiii îmbolnăvindu-se, au şi murit.

Iar fericitul Andronic nu se arăta prea mâhnit de acea întâmplare, ba încă a şi strigat acel fericit cuvânt al lui Iov, zicând: "Gol am ieşit din pântecele maicii mele, şi gol mă voi întoarce în pământ. Domnul a dat, Domnul a luat, fie numele Domnului binecuvântat !" (Iov. 1, 21). Şi altele ca acestea zicea fericitul.

Iar femeia lui, Atanasia, avea jale nemângâiată. Zdrobindu-se cu atâta plâns, de mare mâhnire, atât a slăbit, de era să moară; că zicea: "Să mor şi eu cu copiii mei". Deci, la îngroparea fiilor lor, s-au adunat toţi cetăţenii şi însuşi patriarhul cu tot clerul său, şi-i îngropară la biserica Sfântului Iulian. Dar după îngropare, Atanasia nu voia să meargă la casa ei, ci şedea lângă mormântul fiilor săi, plângând.

Dar, la miezul nopţii, i s-a arătat ei Sfântul mucenic Iulian, în chip de călugăr, zicându-i: "Pentru ce nu-i laşi pe cei ce sunt aici să se odihnească, o, femeie?"

Iar ea a zis: "Nu te mânia pe mine, doamne, de vreme ce mâhnită sunt, că doi fii am avut şi pe aceştia i-am îngropat împreună astăzi".

Iar el i-a zis ei: "Dar pentru ce plângi pentru dânşii ? Că îţi spun ţie în ce chip caută firea omenească mâncare, şi nu se poate a nu-i da ei, aşa şi copiii tăi se hrănesc cu cereştile bunătăţi de la Hristos, pe Care roagă-L tu, zicând: "Dreptule Judecător, ne-ai lipsit pe noi de cele pământeşti, drept aceea nu ne lipsi pe noi de cele cereşti.

"Iar ea, auzind acestea, s-a umilit şi şi-a schimbat mâhnirea în bucurie, zicând: "Dacă fiii mei vieţuiesc în Cer, pentru ce să plâng?" Şi şi-a întors faţa ca mai mult să vorbească cu cel ce i se arătase ei, dar nu l-a mai văzut pe el. L-a căutat apoi prin toată biserica şi n-a aflat pe nimeni.

Şi a zis portarului: "Unde este părintele acela, care acum a vorbit cu mine? "

Răspuns-a portarul: "Oare nu vezi că porţile sunt încuiate şi n-a intrat aici nimeni, apoi, cum zici, că a vorbit cineva cu tine?"

Atunci Atanasia a cunoscut că a avut o vedenie şi s-a înspăimântat şi, mergând la casa ei, a spus bărbatului ceea ce a văzut şi a auzit, şi s-au mângâiat de întristare.

Şi, nu după multă vreme, a zis Atanasia către Andronic: "Slobozeşte-mă la o mânăstire, ca să-mi plâng păcatele mele."

Şi, primind cuvântul cu bucurie, că aceea dorea şi el, au început a împărţi cea mai mare parte din avuţia lor la săraci, au eliberat robii cei cumpăraţi, iar cealaltă avuţie au dat-o socrului său, să facă bolniţă pentru săraci şi casă de găzduire străinilor, şi luându-şi ei puţină avere, cât să le fie pe cale, au ieşit noaptea din cetate, numai amândoi singuri.

Iar fericita Atanasia, întorcându-se a văzut de departe casa ei şi, căutând spre cer, a zis: "Dumnezeule, cel ce ai zis lui Avraam şi Sarei: "Ieşi din pământul tău, din neamul tău şi vino în pământul pe care ţi-l voi arăta ţie Eu."(Fac. 12,1). Tu, caută şi spre noi şi ne du pe noi pe calea Ta. Iată, pentru numele Tău am lăsat casa deschisă, să nu ne închizi nouă uşile Împărăţiei Tale". Şi, plângând amândoi, au mers în calea lor. Şi, ajungând la Ierusalim, s-au închinat la Sfintele Locuri şi vorbind cu mulţi părinţi, au luat binecuvântare de la dânşii.

Şi, auzind de părintele Daniil, au mers la dânsul şi i s-au închinat lui, iar el, vorbind cu dânşii cuvânt de mântuire, mult le-a folosit lor. Şi le-a scris lor o carte şi i-a binecuvântat şi i-a îndrumat spre mănăstirea Tabenisioţilor (în Egipt). Deci, mergând acolo, a lăsat fericitul Andronic pe sfânta lui soţie Atanasia în mănăstirea de femei, iar el, întorcându-se la părintele Daniil, a primit îngerescul chip şi a petrecut fericitul, lângă acest părinte, doisprezece ani, nevoindu-se.

După aceasta a rugat pe părintele să-l învoiască pe el, la Ierusalim să se închine Sfintelor Locuri. Şi, făcând rugăciune, părintele Daniil l-a slobozit pe el, cu binecuvântare. A mers, apoi, părintele Andronic în părţile Egiptului şi a şezut să se odihnească puţin sub un copac şi, iată, după rânduiala lui Dumnezeu, a văzut

pe fericita Atanasia, femeia sa, care mergea îmbrăcată în chip bărbătesc şi s-au închinat unul altuia. Deci, a cunoscut Atanasia pe bărbatul ei, dar el nu a cunoscut-o pe ea, că faţa ei se veştejise de înfrânare şi era neagră ca un arap şi afară de aceasta, încă şi rânduiala ei o schimbase, îmbrăcăminte bărbătească purtând.

Deci, a întrebat ea pe Andronic, zicând: "Oare nu eşti tu Andronic, ucenicul părintelui Daniil?"

Iar el a zis: "Eu sunt".

Şi iarăşi l-a întrebat: "Deci, unde mergi, ava Andronic?"

Răspuns-a Andronic: "Merg la Sfintele Locuri să mă închin. Dar tu unde mergi şi cum îţi este numele?"

Iar ea a zis: "Mă duc şi eu la Sfintele Locuri şi numele îmi este Atanasie" (că aşa îşi schimbase numele său; în loc de Atanasia s-a numit Atanasie).

Şi a zis Andronic: "Deci, să mergem împreună."

Iar Atanasie a zis: "De voieşti să mergi împreună cu mine, apoi să pui pază gurii tale, ca în tăcere să călătorim."

Iar el a zis: "Bine, să fie aşa cum voieşti!"

Grăit-a Atanasie: "Să mergem dar, şi rugăciunile sfântului tău stareţ să călătorească cu noi".

Şi ajungând la sfânta cetate a Ierusalimului şi închinându-se la Sfintele Locuri, s-au întors în tăcere la Alexandria.

Şi a zis Atanasie către părintele Andronic: "Voieşti, părinte, să petrecem amândoi într-o chilie?"

Răspuns-a Andronic: "Să petrecem, însă mai întâi, voi întreba de ne va porunci nouă stareţul să petrecem împreună".

Şi a zis Atanasie: "Mergi şi întreabă, iar eu te voi aştepta pe tine în schitul ce se cheamă Optsprezecinul. Şi, de-ţi va porunci părintele să stăm împreună să vii la mine şi precum am umblat cu tăcere aşa, în tăcere şi în chilie să petrecem. Iar de nu vei putea să petreci cu tăcere, să nu vii la mine. Că chiar de ar şi porunci părintele, nu vreau să vieţuiesc acolo unde nu ar fi tăcere."

Şi, mergând Andronic la ava Daniil, i-a spus lui toate despre împreună călătorul său Atanasie.

Şi a zis Daniil lui Andronic: "Mergând, să iubiţi tăcerea şi să petreci cu Atanasie, că desăvârşit călugăr este."

Deci, a luat Andronic pe Atanasie şi l-a dus pe el la chilia sa şi au petrecut în frica lui Dumnezeu, în tăcere, alţi doisprezece ani şi n-a ştiut Andronic că Atanasie este soţia lui. Că, se ruga aceea lui Dumnezeu cu deadinsul, să nu fie cunoscută de bărbatul său.

Iar ava Daniil adeseori venea la dânşii şi-i învăţa pe ei. Deci, după ce a fost la dânşii, mult grăindu-le de folosul sufletului, pe când se întorcea la chilia sa, l-a ajuns pe el fericitul Andronic, zicându-i: "Părinte Daniil, părintele Atanasie se duce către Domnul".

Şi, întorcându-se, stareţul l-a aflat pe el cuprins de mare înfocare. Şi a început Atanasie a plânge. Şi i-a zis ei stareţul: "Se cade ţie a te bucura iar nu a plânge, de vreme ce mergi să întâmpini pe Hristos".

Răspuns-a Atanasie: "Nu pentru mine, ci pentru părintele Andronic plâng. Te rog să ai bunăvoirea, părinte, şi, după îngroparea mea, aflând o scrisoare sub căpătâiul meu şi citind-o pe ea, să o dai părintelui Andronic."

Şi, făcând rugăciunea s-a împărtăşit Atanasie cu dumnezeieştile Taine şi s-a dus către Domnul. Şi au venit fraţii ca să îngroape trupul ei şi aflară că Atanasie era femeie, cu firea. Iar ava Daniil a aflat sub căpătâiul ei scrisoarea şi, citind-o pe ea, a dat-o lui Andronic. Atunci a cunoscut Andronic, că Atanasie era femeia lui şi toţi au proslăvit pe Dumnezeu.

Şi s-a auzit aceasta în toate lavrele Alexandriei şi la schitenii cei ce purtau haine albe (că aşa era obiceiul schitenilor acelora, că umblau în haine albe) şi îngropară cu cinste sfântul trup al fericitei Atanasia, slăvind pe Dumnezeu, Cel ce i-a dat ei o asemenea răbdare.

Iar, după îngroparea ei, a petrecut stareţul Daniil cu Andronic până la a şaptea zi, iar în ziua a şaptea, făcând pomenirea celei ce se mutase, a voit să ia pe părintele Andronic în chilia sa.

Iar Andronic îl rugă pe el, zicând: "Lasă-mă aici părinte, ca şi eu să mă îngrop cu doamna mea, Atanasia, şi stareţul lăsându-l pe el, s-a dus. Şi, încă înainte de a sosi el la chilie, l-a ajuns alt călugăr, zicându-i: "Părintele Andronic se duce către Domnul".

Şi a trimis stareţul în urma părinţilor celor ce se duseseră, zicând: "Întoarceţi-vă cu mine la părintele Andronic".

Iar ei, întorcându-se, l-au aflat pe el abia viu şi au fost blagosloviţi de el. Şi sfârşindu-se cu pace părintele Andronic, s-a făcut dezbinare mare între schiteni şi cei din schitul Optsprezecinul, că petrecerea cuviosului Andronic şi a fericitei Atanasiei era între două schituri. Că ziceau cei cu haine albe: "Este fratele nostru şi-l vom lua pe el în schitul nostru, ca să ne ajute nouă rugăciunile lui". Asemenea şi părinţii din schitul Optsprezecinul ziceau: "Al nostru este fratele şi cu sora lui, fericita Atanasia; la noi să se aşeze".

Şi, abia potolindu-se, au îngropat pe cuviosul Andronic împreună cu fericita Atanasia, lăudând pe Dumnezeu, Cel minunat întru Sfinţii Săi, Căruia Se cuvine slava în vecii vecilor ! Amin.

Întru această zi, cuvânt despre fapta bună pe care, câştigând-o, omul se mântuieşte.

Sunt patru fapte bune de care se ţine seama la mântuirea omului:

- ✓ *postul,*
- ✓ *a se ruga adeseori Domnului,*
- ✓ *lucrarea mâinilor şi*
- ✓ *curăţia trupească;*

la acestea patru se împotriveşte diavolul.

Prin cea dintâi, adică prin mâncare, a ispitit pe Adam în Rai. Prin a doua, nerugându-se Domnului, i-a dat lui Adam ruşine şi teamă de Dumnezeu şi l-a făcut a se ascunde şi a nu veni înaintea Lui, ca nu cumva, închinându-se înaintea lui Dumnezeu, Adam, să primească iertăciune de păcatul său. Iar după ce a fost izgonit Adam gol din Rai, încă şi prin goliciunea aceea voia diavolul să-l surpe pe om în alt păcat, adică în deznădejde voia să-l ducă pe el.

Dar iubitorul de oameni Dumnezeu, ştiind mai dinainte facerea de rău a diavolului, a dat lui Adam lucru, aşezându-l pe om în Rai, ca să-l păzească şi să-l lucreze, zicându-i: "Lucrează pământul din care ai fost luat!" Iar Adam, îngrijindu-se de lucru, a lepădat meşteşugirea cea rea, a diavolului.

Deci, fiind biruit în aceasta, diavolul a semănat gând rău şi în curăţia trupească, că a făcut a se împodobi fetele lui Cain şi a făcut să cadă în desfrânare cu dânsele pe fiii lui Set şi a spurcat curăţia trupească. Drept aceea şi Scriptura zice: "Intrat-au fiii lui Dumnezeu la fiicele oamenilor." Că atunci când omul îşi

păzeşte trupul curat, fiu al lui Dumnezeu este, nespurcând făptura mâinii lui Dumnezeu.

Drept aceea, sârguiţi-vă la lucrul mâinilor, ca nu în nelucrare să ne afle pe noi diavolii şi să ne înşele.

Iar de va păzi cineva aceste patru fapte bune: postul, rugăciunea, lucrul mâinilor, curăţia trupească, arătat este ca fiu al Luminii şi moştean al Împărăţiei cerurilor este, întru Hristos Iisus Domnul nostru, căruia Se cuvine slava.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului apostol Iacov

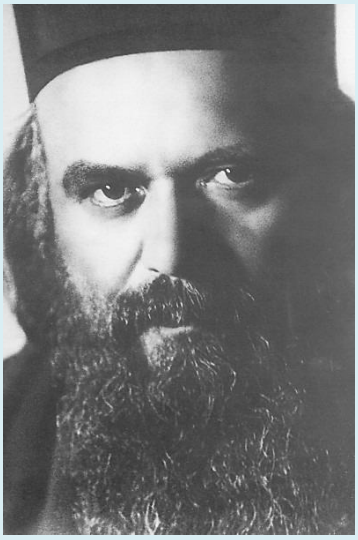

Iacov, fiul lui Alfeu, a fost unul dintre cei doisprezece apostoli. El a fost frate de sânge cu Sfântul apostol şi evanghelist Matei.

El a fost martor ocular al minunilor şi cuvintelor adevărate ale Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, martor ocular al Patimii Lui, al învierii şi înălţării Lui.

După Pogorârea Sfântului Duh la Cincizecime lui Iacov i-au căzut sorţii ca să predice Evanghelia lui Hristos în Elefteropolis şi ţinuturile înconjurătoare, iar apoi în Egipt, unde a luat chinuri grele pentru Mântuitorul.

Cu mare putere în faptă şi în cuvânt, Sfântul apostol Iacov a semănat vestea mântuitoare a Cuvântului lui Dumnezeu întrupat, dărâmând la pământ idolii, scoţând diavolii afară din oameni şi vindecând toată neputinţa şi boala întru Numele Domnului Iisus Hristos.

Lupta şi râvna lui pentru Evanghelie au fost încununate cu roadă îmbelşugată. Mulţi păgâni au crezut în Hristos, s-au întemeiat şi s-au înălţat biserici, s-au sfinţit episcopi şi preoţi.

Sfântul Iacov a luat moarte mucenicească în Egipt, la Ostracina, unde a fost răstignit pe cruce de către păgâni. Aşa s-a strămutat fericitul lui suflet la ceruri, unde domneşte veşnic împreună cu Împăratul Slavei.

Cântare de laudă la Sfântul apostol Iacov

De Domnul trimis, Domnului supus,
Atotslăvitul Iacov bine s-a nevoit:
El pretutindeni Evanghelia a vestit,
Ca din a ei sămânţă să rodească
Popor credincios lui Dumnezeu.

El mierea cea dumnezeiască
în Siria toată şi în Egipt
Cu râvnă mare a purtat.

El cu ale Domnului cuvinte dulci,
vindecătoare
Mulţime de popor de la foamete a scăpat.

Pe unde a vestit, pretutindeni,
Minuni mari în urma lui a lăsat:
Vase duhovniceşti de miere pline, revărsat.

Mierea vieţii este aceasta, în izvor nesecat:
Sfinte biserici, pline de bogăţie dulce, curată.
În ele Făcătorul Cel Veşnic neîncetat Se slăveşte,
În ele se prea măreşte veşnic
Lucrarea Fiului lui Dumnezeu.

Hristos este a credincioşilor miere,
Mană de viaţă făcătoare, din pâine şi din vin.

Iacov săvârşitu-şi-a alergarea întru roşie pecete:
Al său sânge de mucenic, de pe Cruce izvorând.
El astfel s-a încununat de Hristos, în ceruri,
Ca şi ceilalţi apostoli ai lui Dumnezeu.

Cântările Ortodoxiei: Sfântul apostol Iacob al lui Alfeu, icoană a Raiului

Luat-ai apostole putere nebirută asupra demonilor, întru numele lui Hristos şi har a goni stăpânirile întunericului. Străbătut-ai pământul, luminând ca un soare şi toate laturile învăţând mărite ai propovăduit venirea lui Hristos cea mântuitoare. (Minei pe Octombrie, EIBMBOR, Bucureşti, 2004, p. 118-119)

***

Sfinţii apostoli ai lui Hristos au primit Duhul Sfânt din gura lui Hristos, atunci când El a suflat asupra lor şi a zis: „Luaţi Duh Sfânt“, iar apoi, la Cincizecime, focul cel dumnezeiesc al Duhului i-a ars şi i-a transformat în lumini ale Evangheliei lui Dumnezeu. Şi harul lucrător în ei curăţeşte lumea de demoni şi alungă duhurile răutăţii şi risipeşte întunericul sufletelor.

Sfântul apostol Iacob al lui Alfeu, devenind icoană a Raiului, a trecut peste hotarele materiei, căci luminat de Duhul lui Dumnezeu, străbate pământul şi luminează ca un soare toate laturile cele de sub cer prin rugăciune, primind vederea cea plenară a Sfinţilor în care Dumnezeu priveşte cu iubire neamul omenesc.

Imnografie

Tropar: Sfinte apostole Iacov, roagă-L pe mult milostivul Dumnezeu să dea sufletelor noastre iertare de păcate.

Condac: Binecuvântaţi-l pe Iacov, lăudaţi-l ca pe trimisul Domnului, că a săturat sufletele celor evlavioşi cu dogme înţelepte. Stând pe tronul slavei în faţa Stăpânului, el petrece împreună cu îngerii, neîncetat rugându-se pentru noi toţi.

Condac: Cel ce vânător păgânilor prea minunat s-a arătat şi între ucenici prea cinstit şi cu apostolii împreună locuitor, Iacov, lumii bogăţie de tămăduiri izvorăşte şi apără de primejdii pe cei ce-l laudă. Pentru aceasta, cu un glas strigăm către dânsul: Mântuieşte pe toţi cu rugăciunile tale, apostole!

Condac: Ca pe un luceafăr, ce luminează toată făptura, pe însuşi văzătorul lui Hristos şi de Dumnezeu grăitorul Iacov, cu cântări să-l lăudăm, cinstind astăzi pomenirea lui, că se roagă pururea pentru noi toţi.

Viaţa şi pătimirile Sfântului apostol Iacov, fiul lui Alfeu a cărui pomenire Sfânta Biserică o sărbătoreşte pe 9 octombrie

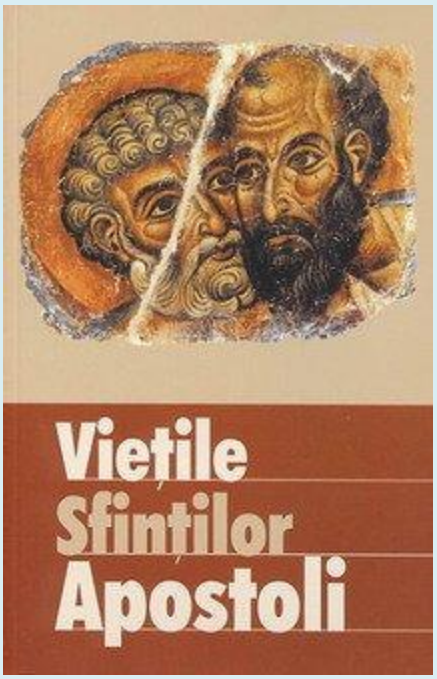

Strălucirea Duhului peste tine s-a pogorât în vedere de foc şi te-a făcut, fericite, dumnezeiesc lăcaş, care degrab goneşti negura nedumnezeirii şi lumea luminezi cu strălucirea întru tot înţeleptelor tale cuvinte, grăitorule de taine, podoaba apos-tolilor, însuţi văzătorule al lui Hristos Iacove. (Stihiră la Doamne strigat-am, 9 octombrie)

***

Sfântul apostol Iacov a fost fiul lui Alfeu şi fratele apostolului şi evanghelistului Matei, care fusese vameş.

Când Domnul nostru Iisus Hristos se afla întrupat pe pământ, El a ales oameni simpli şi pioşi pentru a-i ridica la cinul de apostoli şi a-i trimite să vestească Evanghelia în toată lumea. El a ales şi pe acest Iacov şi l-a socotit vrednic de a se număra printre cei doisprezece apostoli, ca martor însuşi văzător şi unealtă a lui Hristos, propovăduitor al tainelor Sale şi ucenic al Său.

Primind împreună cu ceilalţi apostoli Sfântul Duh, Care a coborât asupra lor în chip de limbi de foc, el a mers printre neamuri să vestească pe Hristos şi să aducă pe cei rătăciţi la calea mântuirii.

Înflăcărat cu focul râvnei sfinte, el a pârjolit spinii păgânătăţii, a zdrobit în bucăţi pe idolii păgâni, le-a dărâmat templele, a tămăduit tot felul de boli, a

izgonit din oameni duhurile rele şi a adus la Hristos o mulţime de oameni, fapt pentru care şi-a dobândit un nou nume: „Sămânţa dumnezeiască“.

El a semănat sămânţa Cuvântului lui Dumnezeu în inimile oamenilor, a sădit credinţă şi a crescut evlavie, fapt pentru care a fost numit „Sămânţa dumnezeiască“.

Trecând prin multe ţinuturi, el a semănat sămânţa cerească, a adunat la vremea re-coltei mântuirea oamenilor şi şi-a încheiat sorocul pământesc păşind pe urmele lui Hristos. Pătimind ca şi Hristos, el şi-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu, pironit pe cruce, în Egipt.

Atunci Sfântul Iacov, această „sămânţă dumnezeiască“, a fost adunat în grânarul ceresc împreună cu roadele nenumărate aduse de el. Şi acolo, desfătându-se cu ve-derea chipului lui Dumnezeu, prin rugăciunile sale el mijloceşte pentru noi, pentru ca şi noi să bine meritäm asemenea lui, când vremea va veni.

Troparul, glasul al IV-lea: Apostole Sfinte Iacove, roagă pe milostivul Dumnezeu ca să dea iertare de greşale sufletelor noastre.

Condac, glasul al IV-lea: Ca pe un luceafăr ce luminează toată făptura, pe însuşi văzătorul lui Hristos şi de Dumnezeu grăitorul Iacov cu cântări să-l lăudăm, cinstind astăzi prăznuirea lui, că se roagă pururea pentru noi toţi.

Extras din cartea: Vieţile Sfinţilor apostoli tipărită cu binecuvântarea prea sfinţitului Părinte Galaction, episcopul Alexandriei şi Teleormanului, Bucureşti Editura Sophia, 288 p.; 20 cm.

Pr. Ciprian Florin Apetrei - Viaţa şi activitatea Sfântului Iacov al lui Alfeu, în filele Scripturii

Mântuitorul nostru Iisus Hristos a avut 12 apostoli. Între aceştia îl regăsim şi pe Sfântul Iacov al lui Alfeu, pe care îl sărbătorim astăzi în Biserica Ortodoxă. Prin mărturia apostolilor, ca martori direcţi ai activităţii mesianice a lui Hristos, s-a răspândit cuvântul Evangheliei şi s-au format primele comunităţi creştine.

La începutul activităţii Sale mesianice, Domnul nostru Iisus Hristos i-a ales pe cei 12 apostoli, după cum aflăm din Sfânta Evanghelie: „Deci a rânduit pe cei doisprezece: pe Simon, căruia i-a pus numele Petru; Pe Iacov al lui Zevedeu şi pe Ioan, fratele lui Iacov, şi le-a pus lor numele Boanerghes, adică fiii tunetului. Şi pe Andrei, şi pe Filip, şi pe Bartolomeu, pe Matei, şi pe Toma, şi pe Iacov al lui Alfeu, şi pe Tadeu, şi pe Simon Cananeul, şi pe Iuda Iscarioteanul, cel care L-a şi vândut” (Marcu 3, 16-19).

Iar după sinuciderea lui Iuda Iscarioteanul apostolii l-au ales în locul lui pe Matia: „Şi au pus înainte pe doi: pe Iosif, numit Barsaba, zis şi Iustus, şi pe Matia. Şi, rugându-se, au zis: Tu, Doamne, care cunoşti inimile tuturor, arată pe care din aceştia doi l-ai ales, ca să ia locul acestei slujiri şi al apostoliei din care Iuda a căzut, ca să meargă în locul lui. Şi au tras la sorţi, şi sorţul a căzut pe Matia, şi s-a socotit împreună cu cei unsprezece apostoli” (Faptele Apostolilor 1, 23-26).

Sfinţii apostoli erau iudei, aleşi de Mântuitorul din oameni simpli, mulţi dintre ei fiind pescari galileeni din localităţi de lângă Lacul Ghenizaret, spre exemplu Petru şi Andrei erau din Betsaida Galileei. Ei L-au urmat pe Domnul nostru Iisus Hristos în timpul celor trei ani şi jumătate ai activităţii Sale mesianice.

Dacă parcurgem paginile Noului Testament, îl descoperim între cei 12 şi pe Sfântul apostol Iacov al lui Alfeu, fratele Sfântului apostol şi evanghelist Matei. În Sfânta Scriptură este menţionat în 4 rânduri.

În Evanghelia după Matei, când Mântuitorul îi cheamă pe cei 12 şi le dă „putere asupra duhurilor celor necurate, ca să le scoată şi să tămăduiască orice boală şi orice neputinţă" (Matei 10, 1), este amintit şi el. ***„Numele celor doisprezece apostoli sunt acestea: întâi Simon, cel numit Petru, şi Andrei, fratele lui; Iacov al lui Zevedeu şi Ioan fratele lui; Filip şi Bartolomeu, Toma şi Matei vameşul, Iacov al lui Alfeu şi Levi ce se zice Tadeu; Simon Cananeul şi Iuda Iscarioteanul, cel care L-a vândut" (Matei 10, 2-4).***

A doua referinţă este în Evanghelia după Marcu capitolul 3, versetul 18, în acelaşi context al trimiterii apostolilor la propovăduire.

Vorbind despre alegerea celor 12 apostoli, Sfântul evanghelist Luca îl menţionează şi pe Sfântul Iacov al lui Alfeu: ***„A chemat la Sine pe ucenicii Săi şi a ales dintre cei doisprezece, pe care i-a numit apostoli. Pe Simon, căruia i-a zis Petru, şi pe Andrei, fratele lui, şi pe Iacov, şi pe Ioan, şi pe Filip, şi pe Bartolomeu, şi pe Matei, şi pe Toma, şi pe Iacov al lui Alfeu şi pe Simon, numit Zilotul, şi pe Iuda al lui Iacov şi pe Iuda Iscarioteanul, care s-a făcut trădător" (Luca 6, 13-16).***

A patra menţiune este în Faptele Sfinţilor Apostoli după Înălţarea la cer a Domnului nostru Iisus Hristos, când apostolii întorşi în Ierusalim ***„s-au suit în încăperea de sus, unde se adunau de obicei: Petru şi Ioan şi Iacov şi Andrei, Filip şi Toma, Bartolomeu şi Matei, Iacov al lui Alfeu şi Simon Zelotul şi Iuda al lui Iacov" (Faptele Apostolilor 1, 13).***

De aici ne dăm lesne seama că el a fost alături de Mântuitorul pe parcursul întregii Sale activităţi de vestire a Evangheliei. L-a însoţit pe drumurile şi prin cetăţile Ţării Sfinte, a fost martor la minunile Lui, a ascultat predicile Domnului şi a înţeles alături de ceilalţi 12 apostoli că Învăţătorul lor este „Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Celui viu" (Matei 6, 16). S-a bucurat împreună cu ceilalţi de primirea triumfală a Mântuitorului Iisus Hristos în Ierusalim.

A fost prezent la Cina cea de Taină, când Domnul Hristos le-a spălat picioarele, ca gest al dragostei Sale faţă de ei, şi a fost martor când Mântuitorul a instituit Sfânta Euharistie.

A mers cu El în grădina Ghetsimani, unde a asistat la arestarea Lui în urma trădării lui Iuda Iscarioteanul. Speriat de cele întâmplate, a fugit şi s-a ascuns

alături de ceilalţi apostoli: „Atunci, toţi ucenicii, lăsându-L, au fugit” (Matei 26, 56).

După Înviere, Mântuitorul Se arată Sfinţilor apostoli, între care este şi Sfântul Iacov al lui Alfeu. Este prezent la Înălţarea la cer a Domnului şi primeşte alături de ceilalţi apostoli cuvântul Mântuitorului de a vesti Evanghelia la toate neamurile: „Mergând, învăţaţi toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, învăţându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă, şi iată Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârşitul veacului. Amin” (Matei 28, 19-20).

Acest cuvânt al Domnului Hristos îl va împlini după Cincizecime, când plin de harul Duhului Sfânt va începe activitatea sa apostolică.

Vieţile Sfinţilor ne spun că „a tămăduit multe boli şi a gonit din oameni duhurile necurate şi viclene şi a adus Domnului nostru Iisus Hristos mulţime de popor (…), căci, semănând în inimile oamenilor cuvântul dumnezeiesc, a sădit şi a sporit dreapta credinţă. (...) Şi înconjurând multe ţări, a semănat sămânţa cea cerească şi, adunând spicele mântuirii omeneşti, a sfârşit alergarea sa pe urma lui Hristos, pentru că s-a făcut următor al patimilor Lui, şi, fiind pironit pe cruce, şi-a dat sufletul său lui Dumnezeu”.

Din tradiţie aflăm că a propovăduit Evanghelia în sudul Palestinei şi în Egipt.

Biserica noastră îl cinsteşte astăzi prin cuvinte de rugăciune ca acestea: „Apostole Sfinte Iacov, roagă pe Milostivul Dumnezeu ca să dăruiască iertare de greşeli sufletelor noastre” şi îi măreşte râvna misionară cântând: „Cel ce vânător păgânilor prea minunat s-a arătat şi între ucenici prea cinstit şi cu apostolii împreună locuitor, Sfinte apostole Iacov, lumii bogăţie de tămăduiri izvorăşte şi apără de primejdii pe cei ce-L laudă. Pentru aceasta, cu un glas strigăm către dânsul: miluieşte pe toţi cu rugăciunile tale, apostole!”

Sfinţii apostolii – Stâlpii credinţei

Sfinţii apostolii (gr. apostolos, „trimis”, de la apostellein, „a trimite”), iniţial în număr de 12, sunt primii şi cei mai de seamă ucenici, aleşi şi îndrumaţi de Domnul Însuşi să propovăduiască Evanghelia. Ei erau oameni simpli din Galileea, ce s-au întărit treptat în credinţă şi înţelegere, devenind gata să-L mărturisească pe Hristos până la jertfă. După spânzurarea lui Iuda, numărul de 12 s-a împlinit prin Matia, asupra căruia au căzut sorţii.

Numele apostolilor sunt menţionate în Evangheliile sinoptice (Matei 10, 2-4; Marcu 3, 16-19; Luca 6, 14-16) şi în Fapte Apostolilor (1, 13). Ulterior, cetei iniţiale a apostolilor li s-a adăugat Pavel, cel chemat de Hristos pe drumul Damascului (Fapte, cap. 9).

La Cincizecime (în a cincizecea zi de la Înviere), după cum Domnul le făgăduise, peste ei S-a pogorât Sfântul Duh, în chipul limbilor de foc, iar

aceasta este socotită naşterea Bisericii creştine (ai cărei episcopi sunt urmaşii apostolilor, prin succesiune harică). După cum Hristos este ,,piatra cea din capul unghiului" (Efeseni 2, 20), apostolii sunt „pietrele de temelie" ale Noului Ierusalim: „Zidul cetăţii avea douăsprezece pietre de temelie şi în ele douăsprezece nume, ale celor doisprezece apostoli ai Mielului" (Apocalipsa 21, 14).

Biserica a rânduit peste an zile de prăznuire anume pentru toţi apostolii, dintre care cea mai populară este ziua Sfinţilor apostoli Petru şi Pavel (29 iunie), dar şi o zi de prăznuire a întregului Sobor apostolic (30 iunie). În întâmpinarea acestor două mari praznice succesive, am găsit că ar fi de folos să facem prezentarea pe scurt a fiecărui apostol, în ordinea chemării lor. (Pr. J. N.)

Sfântul apostol Andrei a fost cel dintâi chemat de Domnul la apostolie. Ca şi fratele său Petru, fusese mai înainte ucenic al Botezătorului. După Eusebiu din Cezareea şi Origen, le-ar fi predicat Evanghelia sciţilor. Tradiţia românească îl consideră apostolul daco-geţilor, păstrându-se urme ale trecerii sale prin Dobrogea (Scythia Minor). După unii, ar fi murit prin anii 64-67, în timpul persecuţiei lui Nero, iar după alţii mult mai târziu, pe la sfârşitul veacului „apostolic". Conform Sinaxarului, a pătimit moarte martirică în Patras, fiind răstignit pe o cruce în formă de X. Sfintele moaşte i se odihnesc în catedrala din Amalfi (Italia), iar capul a fost dăruit de Vatican Bisericii Ortodoxe a Greciei, păstrându-se în biserica închinată lui la Patras. Fiind cinstit ca „Apostol al neamului nostru", Sfântul Sinod al B. O. R. a hotărât, în 1994, ca ziua prăznuirii sale (30 noiembrie) să fie însemnată în calendar cu cruce roşie, „ca o adevărată sărbătoare a creştinismului românesc".

Sfântul apostol Petru era cel mai vârstnic dintre apostoli. Fiu al lui Iona şi frate cu Andrei, El purta numele de Simon şi era ucenic al lui Ioan Botezătorul. Mântuitorul îi schimbă numele în Kepha (piatră), echivalentul aramaic al grecescului Petru. Pescar din Betsaida, a fost căsătorit în Capernaum, iar apocrifele îi atribuie o fiică de sânge. Alături de fraţii Iacov şi Ioan, a fost martor privilegiat al unor evenimente aparte din viaţa Mântuitorului (Schimbarea la Faţă, învierea fiicei lui Iair, rugăciunea din grădina Ghetsimani). Întreita lui lepădare din noaptea Patimilor s-a şters prin întreita mărturie de după Înviere (Ioan 21, 15-17) şi prin moartea s-a martirică (răstignit la Roma cu capul în jos, cum el însuşi a cerut, probabil în anul 64). Se ştie cu siguranţă că a predicat la Ierusalim, în Iudeea, în Samaria, în Asia Mică şi până în părţile Babilonului. Avea o fire vulcanică, era curajos şi întreprinzător. Biserica îl prăznuieşte pe 29 iunie, dimpreună cu Sfântul Apostol Pavel.

Sfântul apostol Iacov, fiul lui Zevedeu şi frate cu Sfântul apostol Ioan, este supranumit ,,cel mare", spre a nu fi confundat cu Iacov al lui Alfeu sau cu Iacov

cel mic (primul episcop al Ierusalimului şi autorul celei dintâi epistole sobornicești). Provenea dintr-o familie de pescari înstăriţi şi fusese mai întâi ucenic al Înaintemergătorului. El şi fratele său Ioan vor lăsa mrejele şi pe tatăl lor şi vor răspunde chemării Mântuitorului de a deveni „pescari de oameni”. Temperamentul lor aprins L-a făcut pe Domnul să-i numească Boanerghes, „Fiii tunetului” (Marcu 3, 17). Iacov a propovăduit în Iudeea şi în Spania. Din Spania va reveni la Ierusalim şi va fi ucis cu sabia, sub Irod Agripa. Ucenicii i-au dus moaştele în Spania, la Compostela (Santiago de Compostela este până astăzi unul dintre cele mai mari locuri de pelerinaj din lumea creştinismului apusean). A fost, cronologic, primul apostol martirizat (nu mult înainte de anul 44). Ziua prăznuirii: 30 aprilie.

Sfântul apostol Ioan, fratele mai mic al lui Iacov, este „ucenicul pe care-l iubea Iisus” şi căruia Domnul i-o încredinţează, de pe cruce, pe maica Sa (Ioan 19, 26-27). A fost primul dintre apostoli care a văzut mormântul gol al Mântuitorului şi primul care L-a recunoscut, după Înviere, pe ţărmul Lacului Ghenizaret. Participă la Sinodul Apostolic şi este numit de Sfântul Pavel „stâlp al Bisericii”. În jurul anului 69, părăseşte Ierusalimul şi se stabileşte în Efes. Împăratul Domiţian îl va exila în insula Patmos, unde va scrie Apocalipsa. Întors la Efes, va fi îndrumătorul Bisericilor din Asia mică. La bătrâneţe, cerea să fie dus la adunările creştinilor, unde repeta cu fervoare: „Fiilor, iubiţi-vă unii pe alţii!”. A murit foarte bătrân, pe vremea persecuţiilor lui Traian (98-117). Este autorul Evangheliei a patra şi tot de la el ne-au rămas trei epistole sobornicești. Pentru înălţimea cugetării sale, a fost supranumit „Teologul” (în româna veche: „Bogoslovul”). Ziua prăznuirii: 26 septembrie.

Sfântul apostol Filip era originar, ca şi Andrei şi Petru, din Betsaida Galileei. Se îndeletnicea cu cercetarea profeţiilor mesianice. A răspuns pe dată chemării Domnului, recunoscând în El pe Mesia şi mărturisindu-L ca atare. Lui Natanael (pe care l-a adus dinaintea lui Iisus) îi spune cu bucurie: „Am aflat pe Acela despre Care au scris în Lege Moise şi Proorocii, pe Iisus, fiul lui Iosif din Nazaret” (Ioan 1, 45). După Cinzecime, predică în Asia mică şi în Grecia. Moare la vârsta de 80 de ani, fiind răstignit cu capul în jos (ca şi Sfântul Petru), în Hierapolis. Ziua prăznuirii: 14 noiembrie.

Sfântul apostol Vartolomeu a propovăduit în Siria şi Asia superioară, laolaltă cu Sfântul apostol Filip. Mai târziu li se va alătura şi fecioara Mariam, sora acestuia din urmă. După ce cuvântul lor s-a făcut auzit în Libia, Moesia şi Frigia, ajungând ei la Hierapolis, au stârnit mânia stăpânitorilor. Aceştia îl vor ucide pe Filip (vezi mai sus), iar în Licaonia, nu mult după aceea, va fi ucisă şi Miriam. Apostolul Vartolomeu va continua să-L vestească pe Hristos în Arabia, Persia, India. Moare şi el răstignit cu capul în jos, în cetatea Albana (Armenia Mare). Ziua prăznuirii: 11 iunie.

Sfântul apostol Toma, „Geamănul” (gr. Didymos), era pescar din cetatea Paneada Galileei. S-a îndoit iniţial de învierea Mântuitorului (de unde denumirea de „Toma necredinciosul”), dar apoi Îl va proclama cutremurat ca Domn şi Dumnezeu al său (Ioan 20, 24-29). Potrivit tradiţiei, a dus vestea cea bună până în ţinuturile parţilor. Din Sinaxar aflăm că a ajuns apoi în India, unde a înfiinţat numeroase Biserici. Aici va fi însă ucis cu suliţa, din porunca unui rege păgân. Creştinii din Malabar susţin că au primit Evanghelia prin propovăduirea lui Toma şi că acesta a fost martirizat la Calamina, lângă Madras. După alte surse, sfârşitul său ar fi fost la Edessa, în părţile Mesopotamiei. În Evul Mediu era considerat patronul arhitecţilor, zidarilor şi pietrarilor. Ziua prăznuirii: 6 octombrie.

Sfântul apostol Matei, numit şi Levi (al lui Alfeu), a fost, până să-L întâlnească pe Domnul, vameş în Capernaum (ocupaţie foarte prost văzută printre evrei). El este autorul celei dintâi Evanghelii, scrise iniţial în aramaică (43-44) şi traduse mai târziu în greacă (aprox. 68). După Eusebiu din Cezareea, a popovăduit Evanghelia mai cu seamă evreilor. Ar fi murit, după martirologiul roman, în Etiopia, iar după cel ieronimian în oraşul Tarrium (la est de Golful Persic). Ziua prăznuirii: 16 noiembrie.

Sfântul apostol Iacov al lui Alfeu a vestit cuvintele vieţii veşnice în sudul Palestinei şi în Egipt. A fost numit „sămânţa dumnezeiască” de cei întorşi de el la adevărata credinţă. Moare martirizat, pare-se în jurul anului 62. Identificarea sa cu primul episcop al Ierusalimului şi autorul primei epistole sobornicești e tot mai pusă la îndoială. Ziua prăznuirii: 9 octombrie.

Sfântul apostol Iuda Tadeul (cf. aram. Thaddai, „curajos”), pe care Matei îl numeşte şi Levi, fratele lui Iacov cel mic, a predicat, conform vechii tradiţii, în Palestina, Arabia, Siria şi Mesopotamia, la Edessa şi în Persia. A fost spânzurat şi săgetat de slujitori idoleşti în cetatea Arara. Calendarul bisericesc îl numeşte „ruda Domnului” şi îl consemnează pe19 iunie.

Sfântul Simon Zelotul (zelosul, râvnitorul), cum îl numeşte Luca, nu-i nimeni altul decât mirele nunţii din Cana Galileei (Matei şi Marcu îl numesc chiar Simon Canaaneanul), unde Iisus a prefăcut apa în vin. Evlavia ortodoxă îl socoteşte pe apostol ocrotitor predilect al cununiilor. Se pare că înainte de a urma Mirelui ceresc, Simon ar fi făcut parte din partidul evreilor zeloţi (şi de aceea i s-ar şi spune „Zelotul”). Mai târziu va răspândi cuvântul Evangheliei în Africa şi în Britania, unde ar fi fost răstignit şi îngropat. Alţii zic că el şi-ar fi găsit sfârşitul în Persia. Ziua prăznuirii: 10 mai.

Iuda Iscarioteanul, vânzătorul de Dumnezeu, a căzut de la sine din demnitatea apostolică şi chiar dacă nu s-ar fi sinucis, el n-ar mai fi putut să se prenumere între cei 12.

Sfântul apostol Matia a fost ales în ziua Cincizecimii, în locul lui Iuda Iscarioteanul. Tradiţia spune că a predicat în Etiopia, unde a şi murit ucis cu pietre. Ziua prăznuirii: 9 august.

Sfântul apostol Pavel, ce mai înainte se numea Saul, s-a născut în Tarsul Ciliciei, pe la anul 7 d. Hr., din părinţii evrei din tribul lui Veniamin. A crescut în mediul culturii elenistice, a dobândit cetăţenie romană şi a studiat Legea la Ierusalim, cu învăţatul Gamaliel. Nu l-a cunoscut direct pe Hristos şi a împărtăşit iniţial zelul anticreştin al rabinilor, participând şi la uciderea lui Ştefan (primul martir creştin). Ducându-se la Damasc, să-i prigonească pe creştinii de acolo, s-a convertit pe drum, în chip minunat şi a primit prin glasul Domnului chemarea apostolică (Fapte 9, 3-6). A întreprins trei mari călătorii misionare, ce i-au adus renumele de „Apostol al neamurilor”. A scris către comunităţile înfiinţate de el 14 epistole, incluse în canonul Noului Testament. A fost decapitat la Roma, din ordinul lui Nero (anul 67). Fire complexă şi dinamică, dotat cu o inteligenţă vie şi cu o vastă cultură, cunoscător al marilor limbi ale vremii (latină şi greacă), a fost un propovăduitor şi un misionar fără egal.

Pr. Jean Nedelea

orthodoxwiki - Apostolul Iacov (fiul lui Alfeu)

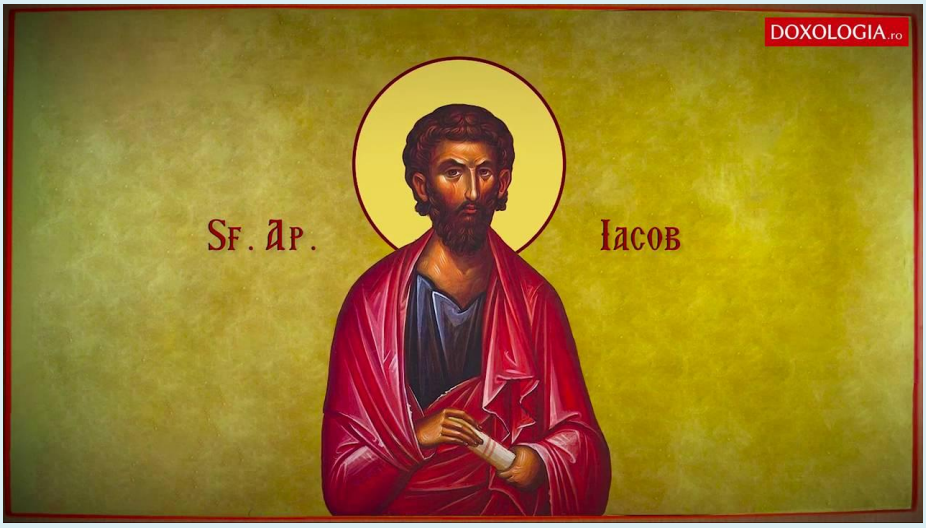

Sfântul apostol Iacov a fost fiul lui Alfeu și unul din cei doisprezece. El era fratele Sfântului evanghelist Matei. Biserica îl prăznuiește pe Sfântul apostol Iacov la 9 octombrie și apoi pe 30 iunie, la Soborul celor doisprezece Sfinți apostoli.

Iacov a auzit cuvintele Domnului și a mărturisit minunile Sale. După Pogorârea Sfântului Duh, apostolii Iacov, Alfeu, și Andrei cel întâi chemat (30 noiembrie) au făcut călătorii misionare prin Iudeea, Edessa, Gaza și Eleuteropolis, propovăduind Evanghelia, vindecând orice fel de boală, și aducându-i pe mulți pe calea mântuirii.

Sfântul Iacov și-a încheiat munca apostolească mucenicește în orașul egiptean Ostrachina, unde a fost crucificat de păgâni.

Imnografie

Tropar (glasul 3): Sfinte apostole Iacov, roagă-L pe mult milostivul Dumnezeu să dea sufletelor noastre iertare de păcate.

Condac (glasul 2): Binecuvântați-l pe Iacov, lăudați-l ca pe trimisul Domnului, că a săturat sufletele celor evlavioși cu dogme înțelepte. Stând pe tronul slavei în fața Stăpânului, el petrece împreună cu îngerii, neîncetat rugându-se pentru noi toți.

Condac (glasul al 4-lea): Cel ce vânător păgânilor prea minunat s-a arătat și între ucenici prea cinstit, și cu apostolii împreună locuitor, Iacov, lumii bogăție de tămăduiri izvorăște și apără de primejdii pe cei ce-l laudă. Pentru aceasta, cu un glas strigăm către dânsul: Mântuiește pe toți cu rugăciunile tale, apostole!

Condac (glasul al 2-lea): Ca pe un luceafăr, ce luminează toată făptura, pe însuși văzătorul lui Hristos și de Dumnezeu grăitorul Iacov, cu cântări să-l lăudăm, cinstind astăzi pomenirea lui, că se roagă pururea pentru noi toți.

Iconografie

Dionisie din Furna arată că Sfântul apostol Iacov al lui Alfeu se zugrăvește ca un tânăr cu puțină barbă ascuțită (de culoare neagră). Poartă în mână un sul (o hârtie) înfășurat(ă), ca propovăduitor al Evangheliei. [1]

[1] *Erminia picturii bizantine, ed. Sophia, Bucureşti, 2000, pp. 149, 188, 207, 208.*

Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Esfigmenu

În Mănăstirea Esfigmenu se păstrează o parte din buretele de la Răstignirea Domnului, o parte din veșmântul Maicii Domnului și sânge de la Sfântul Ioan Botezătorul.

O parte din cortul lui Napoleon

Printre odoarele Esfigmenului se numără părți din Sfintele moaște:

- *ale Sfintei Maria Magdalena (talpa stângă),*
- *ale Sfântului Antonie de Veria,*
- *ale Sfântului Grigorie Palama,*
- *ale Sfântului Anastasie Persul, precum și*
- *capul Sfântului Iacov al lui Alfeu și*
- *o parte din capul Sfântului Partenie, episcopul Lampsacului din Cipru, izbăvitorul de cancer.*
- *Aici se mai află gamba Sfântului noului mucenic Agatanghel,*
- *apoi părticele de la Sfântul mucenic Mercurie,*
- *Sfântul Haralambie și*
- *mulți alții.*

În naosul katholikonului se află Icoana Maicii Domnului „Trandafirul nevestejit”, așa-numita „Cruce a Pulheriei”, precum și o Icoană bizantină în

mozaic (secolul al XIV-lea) care îl reprezintă pe Hristos în întregime, binecuvântând cu mâna dreaptă, iar în stânga ținând Evanghelia.

În schevofilachion se păstrează veșminte brodate în fir de aur, cruci, evanghelii, sfinte vase, o parte din cortul lui Napoleon și steagul Revoluției de la 1821, pe care l-au înălțat Emanuil Pappas și egumenul Eftimie.

În bibliotecă se păstrează în jur de 400 de manuscrise, dintre care 75 pe pergament. Deosebit de valoroase sunt un Minologhion din secolul al XI-lea, o Evanghelie din secolul al XI-lea și hrisovul împărătesei Maro (1424), cu reprezentări ale familiei domnitorului sârb Brancovici.

Icoane

Dionisie din Furna arată că Sfântul apostol Iacov al lui Alfeu se zugrăveşte ca un tânăr cu puţină barbă ascuţită (de culoare neagră). Poartă în mână un sul (o hârtie) înfăşurat(ă), ca propovăduitor al Evangheliei.

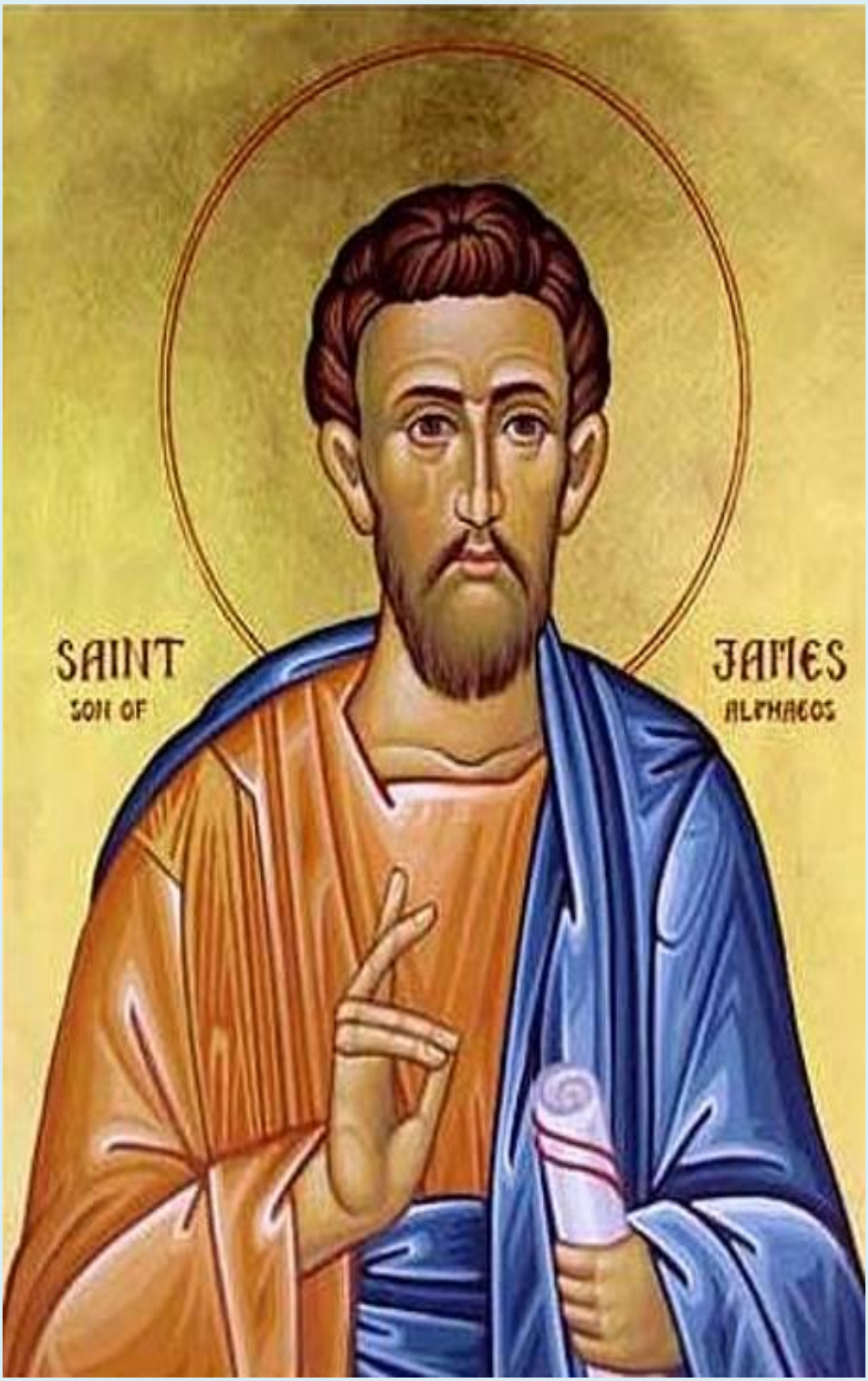

Ὁ ἅγιος
Ἰάκω
βος
ὁ τοῦ
Ἀλφαίου

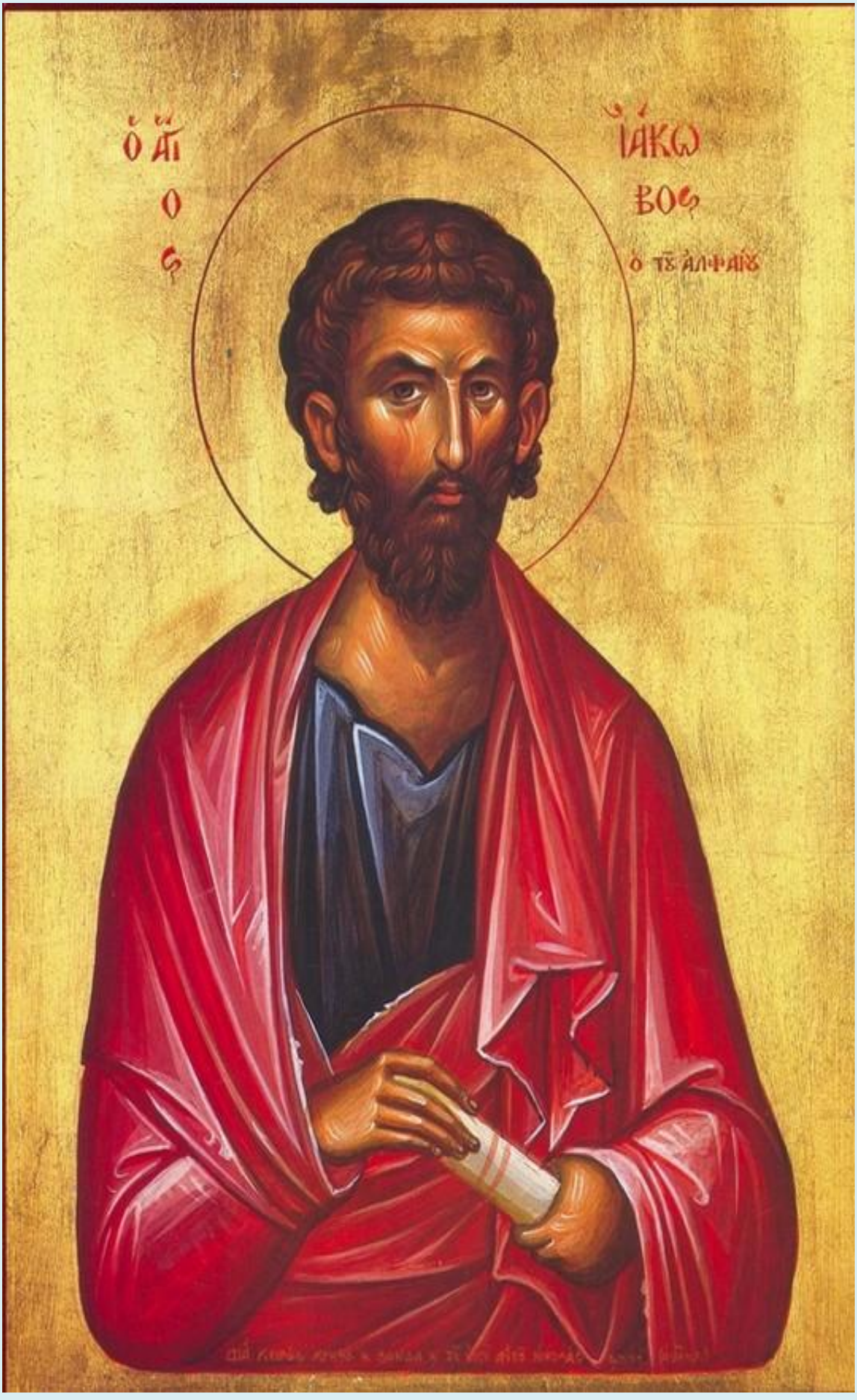
Ο ΑΓΙΟΣ
ΙΑΚΩΒΟΣ
Ο ΤΟΥ ΑΛΦΑΙΟΥ

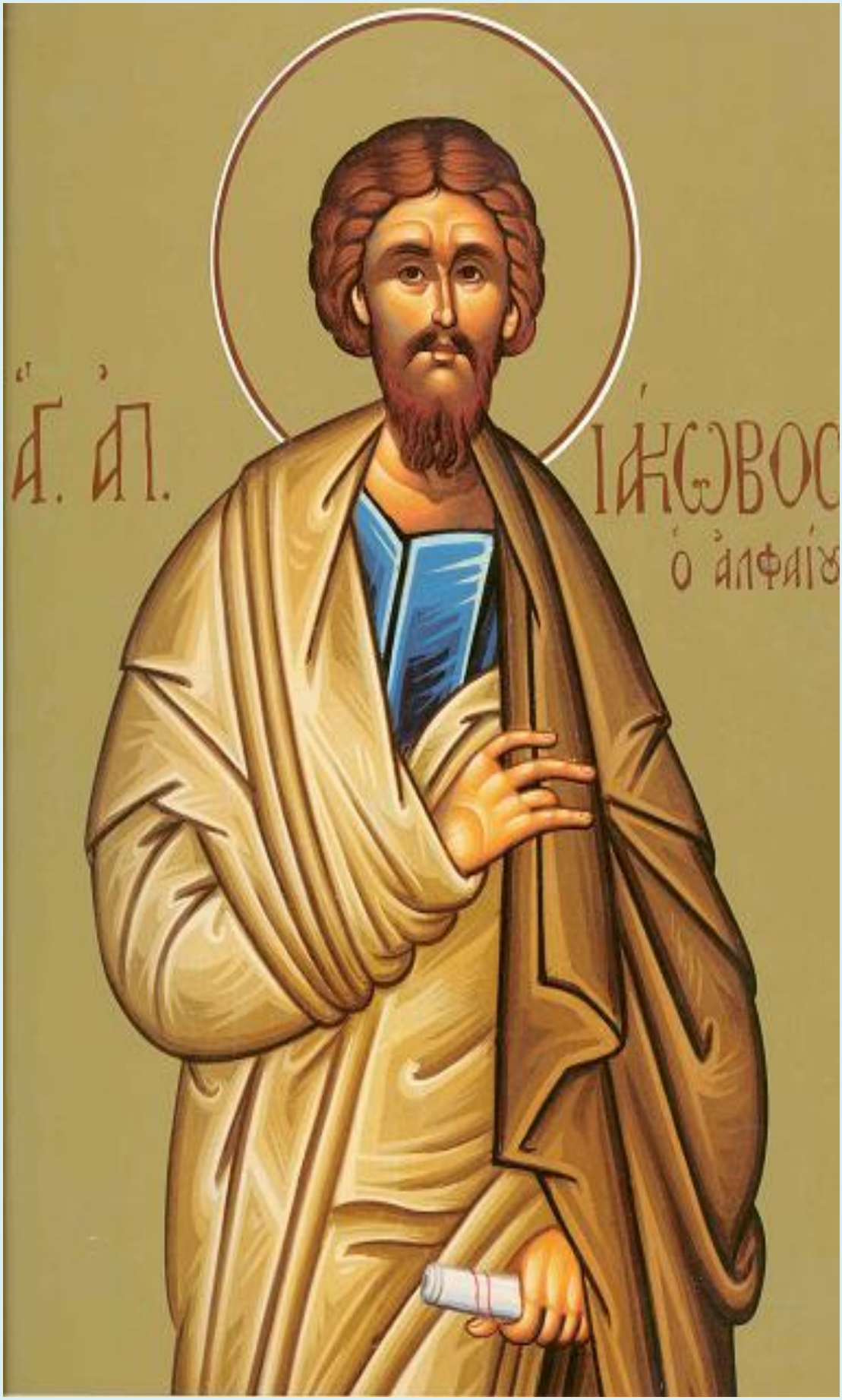
Ἅ. Ἀπ.
Ἰάκωβος
ὁ Ἀλφαίου

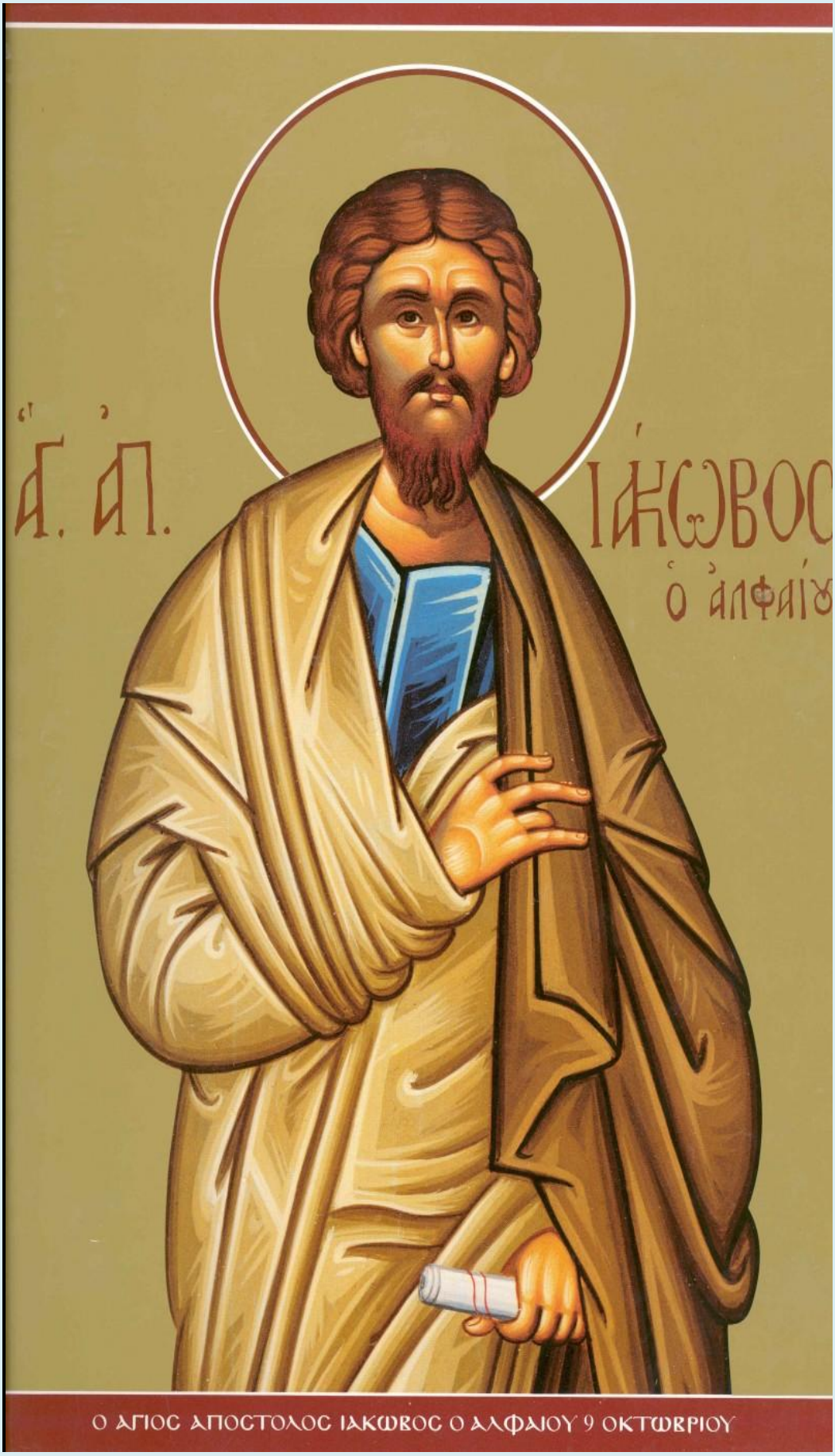

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΙΑΚΩΒΟΣ Ο ΑΛΦΑΙΟΥ 9 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Ὁ ἅγιος
Ἰάκωβος
τοῦ Ἀλφαίου

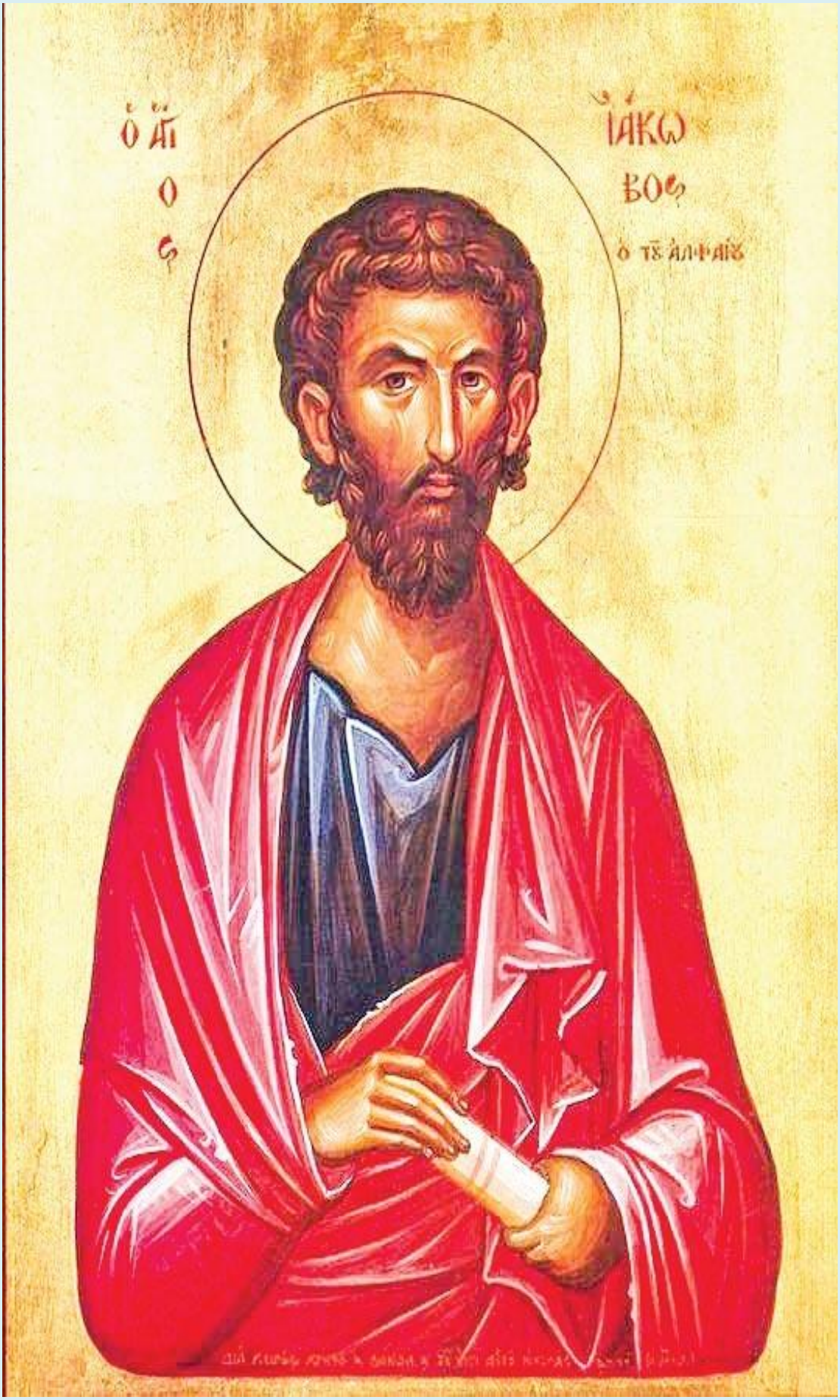
Ὁ ἅγιος
Ἰάκωβος
ὁ τοῦ Ἀλφαίου

Ο ΑΓΙΟΣ
ΙΑΚΩΒΟΣ
ΤΟΥ ΑΛΦΑΙΟΥ
www.byzarticon.gr

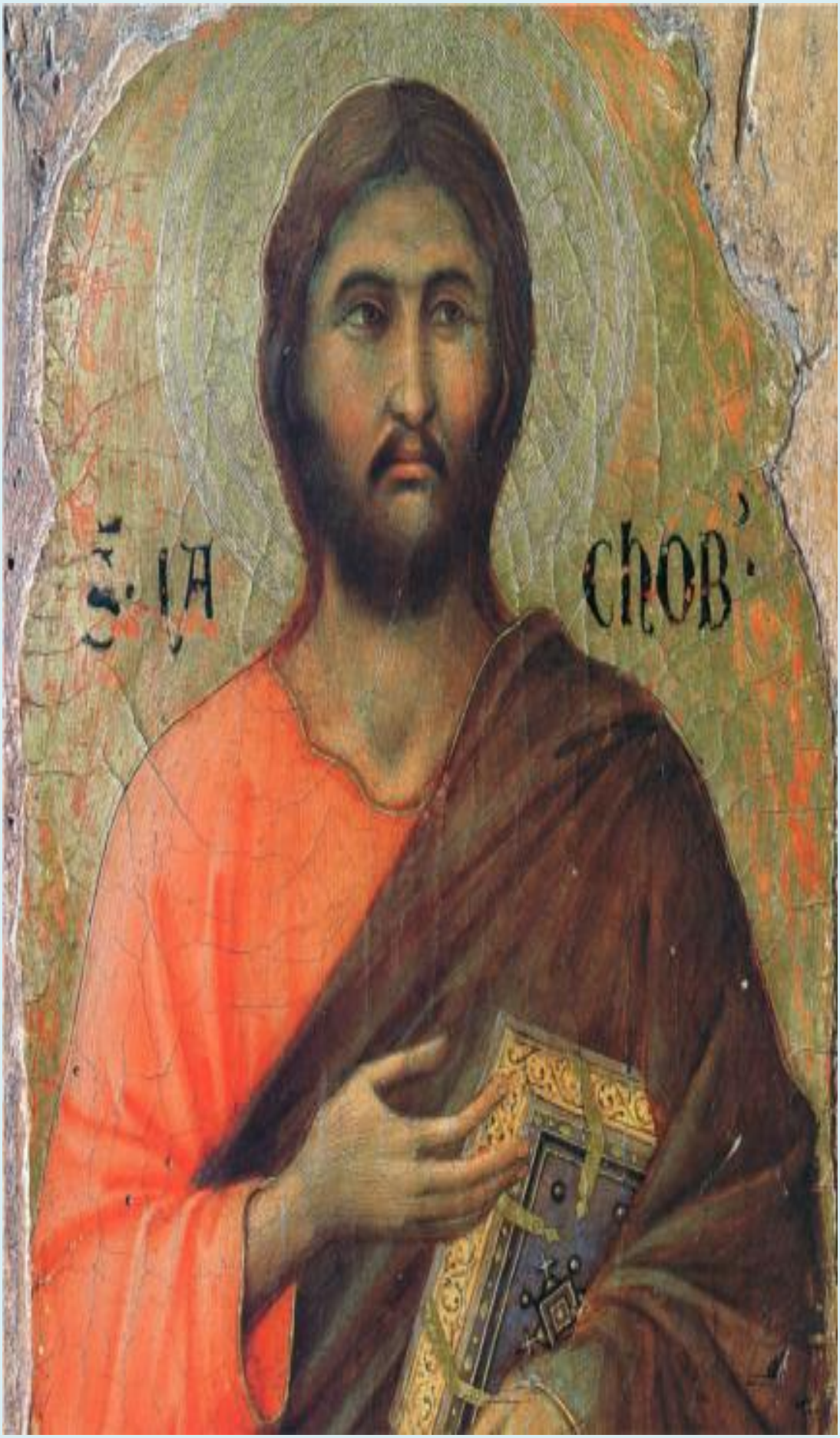
IA
CHOB

ΟΙ ΑΓΙΟΙ
ΙΒ΄
ΑΠΟΣΤΟ
ΛΟΙ

Sf. Ap. IACOB
al lui Avrey
Sf. Cuv. ANDRONIC
Sf. Cuv. ATANASIA
9 octombrie

9 octombrie

SF. AP. IACOB
AL LUI ALFEU
SF. CUV. ANDRONIC
SF. CUV. ATANASIA

SF. AP. IACOB
AL LUI ALFEU
SF. CUV. ANDRONIC
SF. CUV. ATANASIA

Sf. Ap. IACOB
AL FRATE AL DOMNULUI

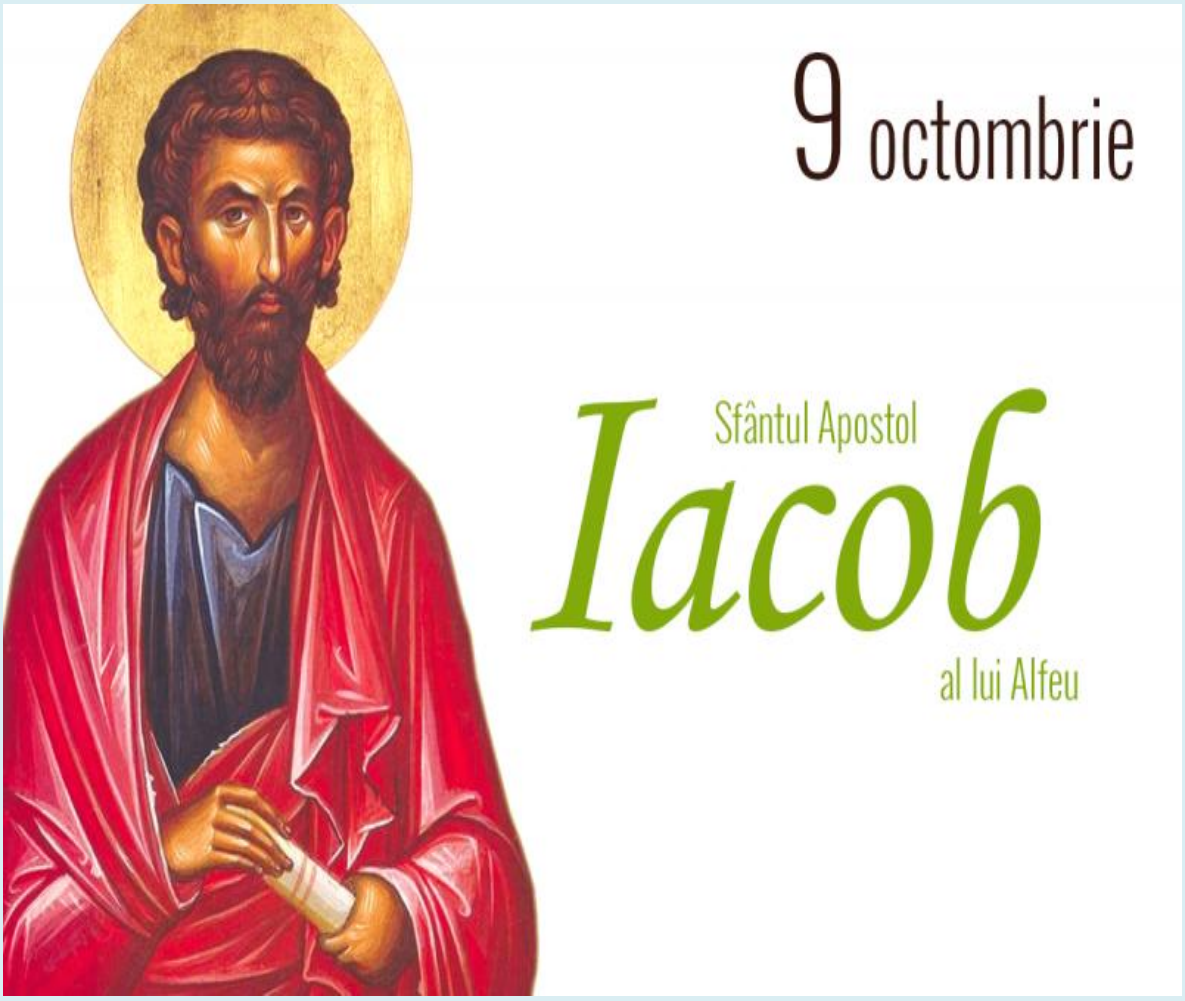
9 octombrie
Sfântul Apostol
Iacob
al lui Alfeu

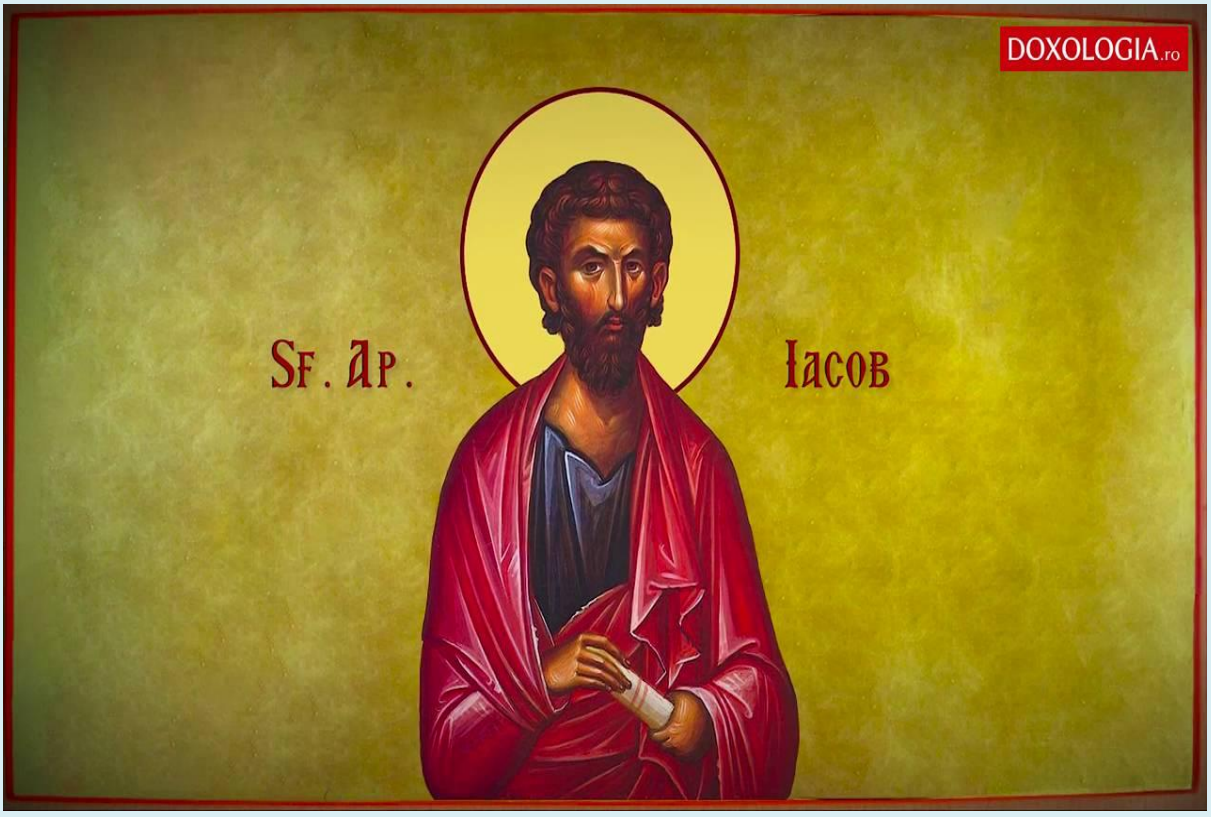
DOXOLOGIA.ro
Sf. Ap.
Iacob

Troparul Sfântului Apostol Iacob al lui Alfeu

9 Octombrie - Glasul 3

Apostole Sfinte Iacob,
roagă pe Milostivul
Dumnezeu, ca să dăruiască
iertare de greşeli sufletelor
noastre.

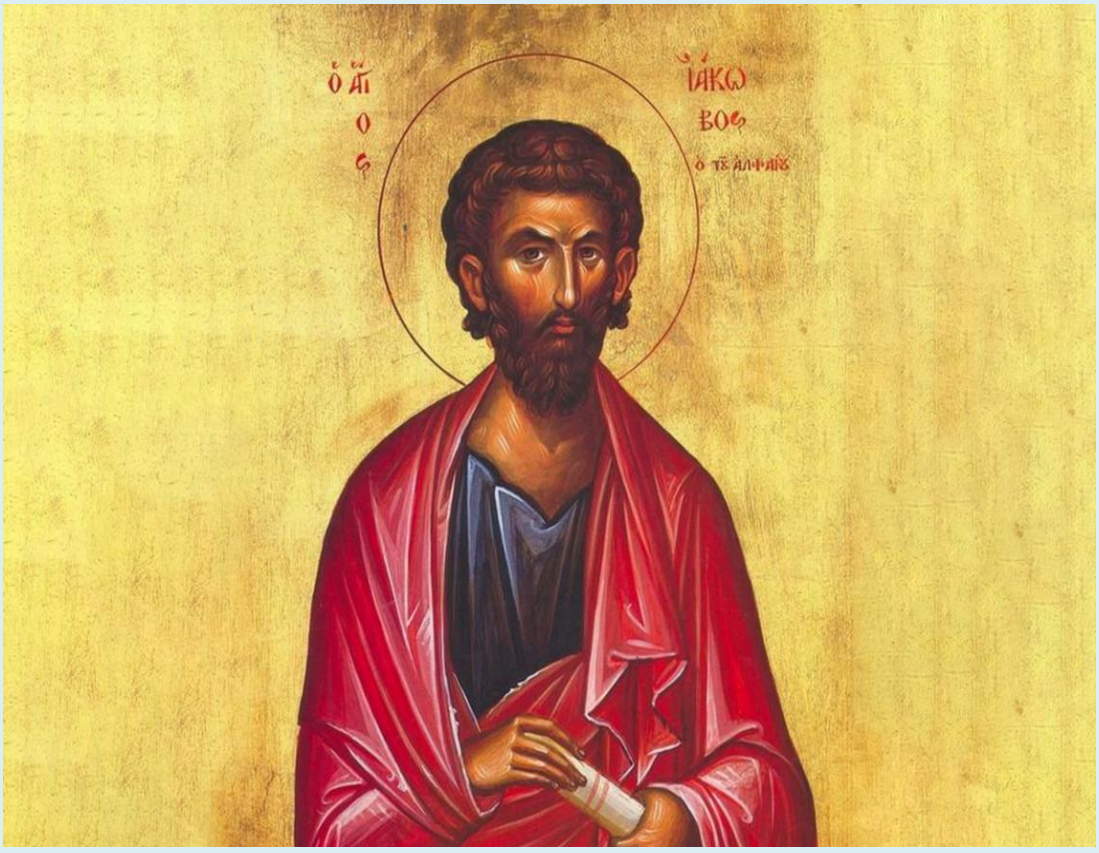

Bucură-te, Sfinte apostole Iacob al lui Alfeu!